

HOREB

Butlletí URC

DESTAQUEM

«Cap a una humanitat nova:
Fars d'esperança en la vida
religiosa»

Pag. 2 | Susana García del Álamo

92a Assemblea Geneneral URC

Pàg. 6 | URC

Exercicis espirituals a
Montserrat. **ÚLTIMES PLACES!**

Pàg. 68 | URC FORMACIÓ

«**Siguem fars
d'esperança, en la
vida religiosa,**»

Horeb 662
19 de juny, 2026

URC

Unió de Religiosos
de Catalunya

«CAP A UNA HUMANITAT NOVA: FARS D'ESPERANÇA EN LA VIDA RELIGIOSA»

Gna. Susana García Del Álamo | Presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya

Benvolguts germans i germanes després d'escoltar tants missatges en aquests dies de la visita del Papa, tant a Madrid, com a l'estadi Lluís Companys, o a la missa de la Sagrada Família, beneint la creu de Jesús.

Ens reunim en aquesta assemblea amb la intenció de continuar alçant la mirada i veure-hi, intentant comprendre la complexitat que ens envolta i ser, com ha dit el Papa, una Espurna d'Humanitat Nova al cor de l'Església i del món.

En acabar un nou curs marcat per l'Any Gaudí, la finalització de la Torre de Jesucrist a la Sagrada Família inaugurada dimecres passat i la Commemoració del 150è aniversari del naixement d'en Pau Casals, músic català, ho fem **alçant la mirada cap als altres**, vivint oberts a escoltar les preocupacions de la nostra societat mirant al voltant i veure qui necessita una paraula d'alè, un somriure o un gest de suport.

La Visita del Papa Lleó XIV ha estat una Trobada d'Església, no un simple esdeveniment extern i social, ben al contrari, ha estat una crida profunda a deixar-se retrobar per Crist, que ve a nosaltres com a pelegrí d'esperança. La seva presència ha volgut confirmar la fe de la nostra societat i ens ha animat de manera urgent a caminar units com a Església viva, radicalment

propera als pobres, reconciliada i missionera.

Enmig de les preocupacions, les incerteses i els cansaments que marquen de manera tan evident el nostre temps, se'ns ha convidat a alçar els ulls per descobrir que Déu continua actuant fermament en la història. Tots hem escoltat les exhortacions que ha fet insistentment el Papa a no quedar-nos tancats en les nostres pors ni en les nostres comoditats comunitàries, sinó a obrir de bat a bat el cor a l'Evangeli amb una alegria renovada i contagiar-la a tothom.

A més a més el Papa no deixa de sorprendre'ns. Ens ha regalat **l'Encíclica Magnífica Humanitas** amb missatges on posa de manifest que és absolutament necessari fixar la mirada i el nostre enfocament en Crist per poder irradiar la seva Paraula i ser un reflex fidel del seu missatge. A la llum d'aquesta encíclica i dels missatges transmesos pel Papa Lleó XIV en aquests dies, m'arrisco a dir que podem extraure algunes idees per a nosaltres, consagrats:

- Que som cridats a Ser l'espurna de l'Amor en el món, «ser l'espurna per a la humanitat», especificant que aquesta és l'espurna de l'Amor, perquè sense un amor profund, res no té sentit en la nostra vocació de persones consagrades. Perquè l'amor humanitza, dignifica i transforma la societat.
- Que hem de descobrir la certesa de la presència de Jesús en la feblesa: som convidats a cercar en el nostre cor el foc de l'amor de Déu, que allí habita la presència de Jesús, fins i tot en els moments de les nostres caigudes i debilitats institucionals o personals, perquè Ell mai no ens abandona.
- Que el nostre servei, la nostra entrega és inseparable de Déu i dels germans. El Papa ens ho ha dit amb fermesa: hem d'agenollar-nos davant Déu i davant el proïsme, perquè ningú no pot agenollar-se davant el Senyor i menysprear el germà.

I tot això són reptes i Consignes per a tots nosaltres consagrats i consagrades, encarnats en el nostre món d'aquí i d'avui. Com a responsables de les nostres famílies religioses, se'ns recorda de manera clara que la vida del religiós, de la religiosa, ha de ser un reflex de l'amor de Déu enmig del món, transformant-nos en autèntics «fars d'esperança per als qui pateixen». Davant el buit de la indiferència, del conformisme, i davant la violència de la guerra i de la mentida, les nostres comunitats són cridades a **ser l'espurna d'una humanitat nova.**

Per aconseguir-ho, se'ns demana ser profundament humans: dones i homes de carn i ossos, no aparences, sinó rostres fiables capaços d'esdevenir autèntics protagonistes del canvi per donar una nova direcció a la societat i als nostres propis instituts. És el moment de la nostra

«determinada determinació», com ensenyava Santa Teresa de Jesús, reconeixent la veu de Déu en el silenci, la pregària i la Paraula. No oblidem que el silenci no és només absència de soroll, sinó una dimensió espiritual profunda i l'espai indispensable per escoltar la veu de Déu.

Acollim amb força en les nostres respectives congregacions aquestes consignes espirituals per a aquest temps:

- Renovem la nostra vida de pregària i contemplació, cercant la intimitat amb Aquell que sabem que ens estima.
- Visquem amb més fraternitat i senzillesa, encesos en una «caritat ardent».
- Siguem signe d'esperança i consol per a tots els qui pateixen.
- Caminem amb fidelitat i amor apassionat envers l'Església i les nostres congregacions.
- Anunciem Crist amb humilitat, audàcia i valentia.

Mirant Maria, en la caritat de la qual tot això troba compliment pel seu amor sol·lícit i la seva proximitat participativa fins al peu de la creu, així dons li confiem les nostres vides i les nostres tasques. No tinguem por de posar-nos davant del Senyor i deixar-nos interpel·lar per la seva mirada per ser, com ella, un Magníficat per a la humanitat.

Diguem-li «Ensenya'ns a veure't sempre Mare, font de misericòrdia, falda del perdó, abraçada de l'esperança, porta de la Glòria». I per ser l'Espurna d'Amor en el Món, com ens ha animat el Papa:

- **Alcem la mirada** per comprendre la complexitat del proïsme i no viure centrats en nosaltres mateixos.
- **Fixem els ulls en Crist**, font del nostre testimoni i reflex de la seva Paraula enmig de la història.
- **Cultivem un amor profund** nascut en el silenci, la pregària i la contemplació.

- **Visquem amb “determinada determinació”**, fidels a la nostra vocació malgrat la fragilitat i la manca de forces.
- **Convertim-nos en fars d'esperança** per als qui pateixen, davant el buit, la guerra i la mentida.
- **Irradiem un amor que humanitza** i transforma la societat mitjançant el servei i la coherència de vida.
- **Mantinguem una escolta atenta** als crits i sofriments dels altres, amb un cor generós i servicial.
- **Oferim una humanitat autèntica**, de carn i ossos, amb rostres fiables i compromís real amb el canvi.
- **Busquem l'amor de Déu** sobretot en els moments difícils, en les caigudes, amb la confiança que Ell mai no ens abandona.
- **Agenollem-nos davant Déu i del proïsme**, sense menysprear ningú i reconeixent la dignitat de tothom.

I recordem que «Davant el buit de la indiferència i del conformisme, davant la violència de la guerra i de la mentida, siguem l'espurna d'una humanitat nova...»

Visquem com a testimonis fiables de l'Amor de Déu, entregant-nos i sent l'espurna de l'Amor de Déu cadascú de nosaltres. **“SIGUEM ESPURNA D'UNA NOVA HUMANITAT” I A L'IGUAL QUE ELS NOSTRES FUNDADORS I FUNDARORES** tinguem sempre un cor gran per estimar i portar esperança, siguem testimonis alegres de la Veritat; cultivem el nostre cor per entregar-nos als més desfavorits, desvalguts, vulnerables, febles, als més necessitats d'una set de vida plena.

I no vull acabar aquest compartir sense agrair al germà Lluís Agustí la seva dedicació al llarg d'aquests anys que ha posat el millor de sí mateix com a responsable de la formació per tots nosaltres, especialment acompanyant als novicis i novícies de les nostres congregacions. Ell, com tots sabem, ha buscat sempre persones que ens han ajudat a créixer i a omplir el nostre cor amb formacions actuals i necessàries pels nostres itineraris. Gràcies Gmà. Lluís.

L'URC CELEBRA LA 92A ASSEMBLEA MARCADA PER LA CRIDA A SER “FARS D'ESPERANÇA” EN LA VIDA CONSAGRADA

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Aquest divendres 12 de juny s'ha celebrat la 92a Assemblea General de la Unió de Religiosos i Religioses de Catalunya (URC), la segona convocatòria del curs, que ha reunit representants dels diferents instituts de vida consagrada del territori a la casa de les Salesianes de Sarrià (Torre Gironella), a Barcelona.

La trobada ha estat marcada pel context eclesial d'aquests dies, coincidint amb la visita del Sant Pare a la ciutat de Barcelona i amb altres esdeveniments rellevants per a l'Església i la societat catalana.

La jornada s'ha iniciat amb una Eucaristia de benvinguda presidida pel P. Abat de Montserrat, Manel Gasch, en un moment de pregària compartida que ha marcat el to espiritual de la trobada.

Tot seguit, la presidenta de la URC, la Gna. Susana García del Álamo, ha obert la sessió amb una salutació en què ha convidat els assistents a “alçar la mirada” — seguint el lema de la visita del Sant Pare— i a viure aquest moment com una oportunitat perquè la vida consagrada sigui “espurna d'una humanitat nova en el cor de l'Església i del món”.

Una crida a viure com a “fars d’esperança”

En el seu discurs, la presidenta ha subratllat el significat de la visita del Sant Pare, que ha qualificat com una trobada eclesial i no com un simple esdeveniment. També ha recordat la crida a no tancar-se en les pors i a obrir el cor a l’Evangeli amb alegria renovada.

En un context social i eclesial complex, ha animat la vida consagrada a ser presència significativa al món, capaç d’escoltar, acompanyar i respondre a les necessitats dels més vulnerables. “Som cridats a ser fars d’esperança”, ha afirmat, destacant una vida religiosa arrelada en la pregària, la fraternitat i el servei.

La seva intervenció ha tingut com a fil conductor la idea de “ser espurna d’una humanitat nova”, síntesi de la vocació de la vida consagrada avui: testimoniar l’amor de Déu amb coherència, humilitat i valentia.

Projectes d’educació i hospitalitat per als més vulnerables

La jornada ha continuat amb la presentació de diversos punts de treball. Entre aquests, s’ha exposat la **situació del projecte educatiu CINTRA, a càrrec de la carmelita missionera Marta Peiró**, que ha explicat la seva integració dins l’Escola Sant Josep. L’objectiu és continuar oferint oportunitats a joves en situació de vulnerabilitat a través d’un projecte intercongregacional renovat, i ha convidat les comunitats a sumar-s’hi.

També s’ha presentat la **iniciativa “Comunitats acollidores i corredors d’hospitalitat”, adreçada a l’acollida i acompanyament de joves migrants procedents de les Canàries**, amb la invitació a les comunitats religioses a implicar-s’hi activament. Maria Iglesias, responsable del projecte per part de la Conferència Episcopal Tarraconense, ha explicat diverses formes de participació, des de l’acollida en pisos fins a l’acompanyament directe o la cessió de recursos.

Un estudi sobre els canvis en la vida religiosa

La periodista i dominica de la presentació **Gemma Morató ha presentat els resultats de l’estudi “Els canvis territorials provincials de les congregacions religioses”**, que constata una nova etapa de transformació de la vida consagrada, marcada per l’envelliment, els canvis culturals i la necessitat de nous models de missió.

Segons Morató, l’objectiu és oferir eines per repensar la missió, amb propostes com la renovació del carisma, nous models de vida religiosa, el diàleg entre identitat local i visió global i la participació dels laics. “Podem ser persones creatives que aportem idees a la societat”, ha afirmat.

També ha assenyalat que aquestes transformacions, tot i el seu impacte, poden ser una oportunitat per enfortir la identitat carismàtica i fer de la vida religiosa un signe visible de comunió, esperança i servei.

L'estudi, elaborat amb la col·laboració dels sociòlegs Quim Cervera i Antoni Almirall, serà publicat pròximament per l'Editorial Claret.

Trobada i testimonis amb el Sant Pare

En el marc de l'assemblea també s'han compartit diverses reflexions sobre la visita del Sant Pare a Catalunya. Han destacat especialment els testimonis de persones que hi van tenir un contacte directe, com l'abat de Montserrat, Manel Gasch, i la religiosa Conxita Garcia, dominica de la Presentació i acompanyant de dones internes al centre penitenciari de Brians.

En aquesta jornada **s'ha agraït també el servei que ha desenvolupat el germà marista Lluís Agustí Parrot** al capdavant de la formació de l'URC, atenent el noviciat i organitzant totes les jornades formació i recessos. **A partir del nou curs el relleu el pren la religiosa de la Puresa de Maria, Elena Azofra.**

[**→ GALERIA DE FOTOGRAFIES AL WEB**](#)

ENCARNA JORDÁN, RELIGIOSA ADORATRIU: “A SANT AGUSTÍ, EL PAPA ENS VA DONAR MOLTA EMPENTA PER CONTINUAR TREBALLANT PER LES PERSONES MÉS VULNERABLES”

BISBAT TORTOSA | 15 de juny, 2026

Durant la [visita de Lleó XIV a la parròquia de Sant Agustí](#), tres responsables d'entitats socials de la diòcesi de Barcelona van compartir el seu testimoni davant del Pontífex. Una d'elles va ser **Encarna Jordán**, religiosa adoratriu i membre del comitè directiu de la Fundació Amaranta, projecte d'atenció a dones víctimes de tràfic i explotació, que, una setmana després de la trobada amb el Papa, ha reconegut a Ràdio Estel que encara està assimilant tot el que va viure el passat 10 de juny.

[Continua llegint aquí](#)

LA FAMÍLIA CONSOLACIÓ CELEBRA ELS 150 ANYS DE LA PASQUA DE SANTA MARIA ROSA MOLAS A LA CASA MARE DE LA CONGREGACIÓ

BISBAT TORTOSA | 15 de juny, 2026

Santa Maria Rosa Molas, fundadora de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, va deixar aquest món l'11 de juny de 1876. Per commemorar el **150è aniversari de la seva Pasqua**, la Casa Mare de la congregació —ubicada a Jesús-Tortosa— va acollir una solemne celebració presidida pel bisbe de Tortosa, monsenyor Sergi Gordo, el diumenge 14 de juny. Germanes de la Consolació, laics, religiosos, sacerdots i autoritats civils van aplegar-se per participar en aquesta Eucaristia, emmarcada en l'Any Carismàtic que duu per lema «**Tornar a la Mare**».

Santa Maria Rosa Molas, fundadora de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, va deixar aquest món l'11 de juny de 1876. Per commemorar el **150è aniversari de la seva Pasqua**, la Casa Mare de la congregació —ubicada a Jesús-Tortosa— va acollir una solemne celebració presidida pel bisbe de Tortosa, monsenyor Sergi Gordo, el diumenge 14 de juny. Germanes de la Consolació, laics, religiosos, sacerdots i autoritats civils van aplegar-se per participar en aquesta Eucaristia, emmarcada en l'Any Carismàtic que duu per lema «**Tornar a la Mare**».

La celebració es va retransmetre en directe a través de YouTube i va ser **seguida des d'arreu del món**. En l'homilia, el bisbe Sergi va agrair a les Germanes de la

Consolació la labor que duen a terme: «Què seria de la nostra diòcesi sense vosaltres, que tant de bé feu encara avui, des que Santa Maria Rosa Molas va impulsar aquesta obra de consolació per al món?». Mons. Sergi Gordo va destacar **la fecunditat de la Congregació**, que «continua viva en tants llocs on la família Consolació segueix fent present l'Evangelí».

El prelat va afirmar que la Mare Molas va entendre «que el consol cristià no consisteix simplement a alleujar una pena passatgera. Consolar significa sostenir l'esperança quan tot pareix enfosquir-se. Consolar significa recordar a cada persona que segueix sent estimada». El bisbe Sergi va subratllar que la font de les virtuts i de les accions de la santa estava en Crist: «Maria Rosa va poder convertir-se en consolació per als altres perquè abans ella es va deixar consolar per Déu».

A més, monsenyor Sergi Gordo va fer referència als patiments, proves i incomprendiments que va experimentar Santa Maria Rosa Molas durant la seva vida. **«Mai va permetre que el dolor endurís el seu cor.** Al contrari. Perquè havia après a romandre al costat de Crist crucificat, va ser capaç de romandre al costat de tants crucificats de la història. I aquesta segueix sent la missió de la nostra Església», va expressar.

Acabada l'Eucaristia, els presents van poder venerar les restes de Santa Maria Rosa Molas, que reposen a l'Església de la Casa Mare. A més, es va inaugurar una **placa commemorativa** al claustre del recinte per deixar constància d'aquest Any Carismàtic. Tot seguit, els assistents van compartir un pisolabis. «Aquesta celebració ens ha ajudat a renovar la nostra identitat, a agrair la vida entregada de la Mare i a comprometre'ns, una vegada més, a ser consolació enmig del món, com ella ho va somiar i ho va viure», conclou una germana de la Consolació.

CENT ANYS DE PRESÈNCIA A GANDIA: LES RELIGIOSES DE SANT JOSEP DE GIRONA INICIEN LES CELEBRACIONS DEL SEU CENTENARI

RELIGIOSES SANT JOSEP DE GIRONA | 28 de maig, 2026

Les Religioses de Sant Josep de Girona, congregació nascuda a la ciutat de Girona l'any 1870, han iniciat avui la celebració del seu centenari a Gandia amb una Eucaristia d'acció de gràcies celebrada a la Insigne Col·legiata, presidida per l'abat mitrat D. Ángel Saneugenio.

L'Eucaristia ha reunit nombroses Germanes que, al llarg d'aquests cent anys, han format part de la comunitat de les Religioses de Sant Josep establerta a Gandia. També hi han assistit representants institucionals de l'Ajuntament, familiars de les beates màrtirs Josefa Monrabal, natural de Gandia, i Fidela Oller, fundadora i primera superiora de la comunitat de Gandia, les quals van lliurar la seva vida en el context de la Guerra Civil, així com altres persones vinculades a l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona i la ciutadania que ha volgut sumar-se a la celebració.

Després de l'Eucaristia, les Religioses participants han compartit un dinar de fraternitat, en un ambient d'alegria i gratitud que ha permès retrobar-se i recordar la trajectòria viscuda a Gandia.

Amb aquest acte s'obre oficialment un any commemoratiu en què es recordarà la presència de l'Institut a Gandia des de la seva arribada l'any 1926, caracteritzada pel servei en els àmbits sanitari, social i espiritual, especialment amb les persones en situació de més vulnerabilitat.

El programa del centenari inclourà diferents iniciatives de caràcter cultural, divulgatiu i religiós obertes a la ciutadania, entre les quals destaquen una exposició històrica sobre la trajectòria d'aquesta congregació a Gandia, taules rodones, trobades testimonials i altres actes vinculats a la memòria de la comunitat de religioses i la seva missió.

Aquest centenari es presenta com una oportunitat per agrair el camí recorregut, compartir la memòria col·lectiva i renovar el compromís de cura i servei que ha marcat la història de les Religioses de Sant Josep de Girona a la ciutat.

BENEEIXEN 800 PANETS AL SANTUARI DE SANT ANTONI DE PÀDUA

BISBAT LLEIDA | 15 de juny, 2026

Els Terciaris Franciscans de Lleida van reobrir per quart any consecutiu el santuari de Sant Antoni de Pàdua el passat dissabte, 13 de juny, per celebrar-hi la seva festa. És la quarta vegada que es reobre, des de la marxa dels frarets de la ciutat, després de 800 anys de presència.

El bisbe Daniel va presidir l'Eucaristia, concelebrada pel frare franciscà Agustí Boadas. En la seva homilia va referir-se a les ordes mendicants com els franciscans, qualificant-los d'espurna de l'esperit, que com el mateix Sant Antoni de Pàdua van destacar per la seva activitat apostòlica amb la predicació, donant testimoni de Crist amb la paraula i la vida, convidant els fidels a ser coherents amb una fe, no només de paraula, sinó coherent amb la vida.

La missa va estar solemnitzada per la Coral de la Parròquia del Carme, i va cloure amb la benedicció dels panets per part del bisbe Daniel i la posterior distribució als fidels.

Ja al matí es van beneir un total de 800 panets de Sant Antoni, per part del P. Boadas, que es van distribuir al llarg de tota la jornada entre els fidels i devots de sant Antoni que es van apropar al santuari per pregar i venerar la seva imatge, dipositant flors i ciris als seus peus.

FRA BERNAT FOLCRÀ, NOU SACERDOT AL SERVEI DEL MONESTIR DE POBLET

CATALUNYA RELIGIÓ | 15 de juny, 2026

Un monestir és un organisme viu que celebra i que plora els grans moments d'aquelles persones que li donen vida. Quan es parla de família monàstica, sovint es comet l'error de centrar-se massa en l'adjectiu *monàstica* i massa poc en la paraula *família*. Precisament aquest sentiment de familiaritat és el que es va poder viure aquest diumenge al Monestir de Poblet, on la casa celebrava que un dels seus germans, **fra Bernat Folcrà**, rebia l'ordenació sacerdotal de mans de l'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**. Es tracta de la primera ordenació sacerdotal d'un monjo de Poblet des del 2019, quan va ser ordenat l'actual prior del monestir, **fra Borja Peyra**.

[Continua llegint aquí](#)

THOMAS COËX: “LA PRESÈNCIA DELS FRANCISCANS A TERRA SANTA ÉS UN

MISSATGE DE FE, ESPERANÇA I COEXISTÈNCIA”

AGÈNCIA FLAMA | 15 de juny, 2026

«Per conèixer els secrets de la gent es necessita temps, un luxe que el periodisme d'agència gairebé mai es pot permetre», escriu en el seu [blog](#) **Thomas Coëx** fotògraf de l'agència *AFP*. Fa més de 800 anys que els frares franciscans tenen presència a Jerusalem, fet que els converteix en la comunitat cristiana amb més permanència a Terra Santa. Són reservats i viuen en un convent que no està obert al públic, però Coëx va aconseguir que li obrissin les portes per retratar el seu dia a dia. Un dels fruits d'aquesta experiència és l'exposició “[Els guardians de la tomba de Crist](#)”, de més de 30 imatges, que es pot visitar fins a finals de juliol a l'exterior del Seminari Conciliar de Barcelona. L'Agència *Flama* parla amb el fotògraf sobre com va ser la seva immersió en les entranyes de la Custòdia de la Terra Santa.

Com recorda el seu primer dia de treball real amb els «Guardians de la tomba de Crist»?

[Continua llegint aquí](#)

L'ALEGRIA DE LES ORDENACIONS SACERDOTALS, A BARCELONA

JESUÏTES | 13 de juny, 2026

«Per conèixer els secrets de la gent es necessita temps, un luxe que el periodisme d'agència gairebé mai es pot permetre», escriu en el seu [blog](#) **Thomas Coëx** fotògraf de l'agència *AFP*. Fa més de 800 anys que els frares franciscans tenen presència a Jerusalem, fet que els converteix en la comunitat cristiana amb més permanència a Terra Santa. Són reservats i viuen en un convent que no està obert al públic, però Coëx va aconseguir que li obrissin les portes per retratar el seu dia a dia. Un dels fruits d'aquesta experiència és l'exposició "[Els guardians de la tomba de Crist](#)", de més de 30 imatges, que es pot visitar fins a finals de juliol a l'exterior del Seminari Conciliar de Barcelona. L'Agència *Flama* parla amb el fotògraf sobre com va ser la seva immersió en les entranyes de la Custòdia de la Terra Santa.

Com recorda el seu primer dia de treball real amb els «Guardians de la tomba de Crist»?

[Continua llegint aquí](#)

PEP GUARDIOLA TORNA A LA SALLE MANRESA, L'ESCOLA ON VA CRÉIXER

LA SALLE | 11 de juny, 2026

Pep Guardiola ha tornat a La Salle Manresa, l'escola on va créixer, per inaugurar el nou **Cruyff Court Pep Guardiola**, un espai esportiu que neix amb la voluntat de fomentar l'activitat física, la convivència i els valors entre infants i joves.

L'acte ha comptat amb la presència de Pep Guardiola, patró de la Fundació Cruyff; Susila Cruyff, presidenta de la Fundació Cruyff; Pati Roura, directora de la Fundació Cruyff; Jordi Massegú, director de La Salle Manresa; Marc Aloy, alcalde de Manresa; representants de l'Ajuntament, i Philippe Levisse, director regional d'Action.

El nou Cruyff Court està ubicat a La Salle Manresa, centre que compta amb més de 800 alumnes, i serà un espai d'ús escolar, però també obert als infants del barri. D'aquesta manera, el projecte vol esdevenir un punt de trobada a través de l'esport i contribuir a la cohesió social de l'entorn.

Durant la inauguració, Pep Guardiola va mostrar la seva satisfacció pel fet que aquest nou espai porti el seu nom i estigui situat precisament a l'escola on va viure una part important de la seva infància. Guardiola va destacar la importància de continuar el llegat social de Johan Cruyff i de promoure projectes que, a través de l'esport, eduquin en valors com el respecte, la inclusió, la responsabilitat, el treball en equip i la convivència.

Aquest és el segon Cruyff Court de la ciutat de Manresa, després del Cruyff Court Manel Estiarte, situat a la plaça Milcentenari. Amb aquests dos espais, la ciutat ret homenatge a dos grans referents de l'esport vinculats a Manresa i reforça el compromís amb l'esport com a eina educativa i social.

El Cruyff Court Pep Guardiola ha estat possible gràcies a la col·laboració entre la Fundació Cruyff, Action i l'Ajuntament de Manresa. Des del 2022, Action i la Fundació Cruyff treballen conjuntament per impulsar espais esportius segurs i accessibles per a infants i joves en diferents països europeus. El de Manresa és el quart Cruyff Court inaugurat conjuntament i el primer a l'Estat espanyol dins d'aquesta col·laboració.

La jornada va finalitzar amb un dels moments més especials del matí: Pep Guardiola va compartir una estona amb els nens i nenes de l'escola participant en el partit inaugural de la nova pista.

Amb aquest nou espai, La Salle Manresa incorpora al seu projecte educatiu un equipament que va molt més enllà de l'esport: un lloc per créixer, compartir, aprendre i viure els valors que formen part del llegat de Johan Cruyff.

EL SANT PARE ES REUNEIX AMB REPRESENTANTS DE LA PASTORAL SOCIAL DE BARCELONA A LA PARRÒQUIA DE SANT AGUSTÍ

ARQUEBISBAT BARCELONA | 10 DE JUNY, 2026

El Sant Pare es reuneix amb representants de la pastoral social de l'Arxidiòcesi de Barcelona a la parròquia de Sant Agustí, en un acte que posa en relleu la tasca desenvolupada per diverses entitats i serveis eclesials al costat de les persones més vulnerables. A l'acte hi han assistit unes **400 persones**.

La visita ha reunit membres de la comunitat eclesial, representants d'entitats socials, voluntaris i persones vinculades a diferents projectes d'acompanyament i atenció a col·lectius en situació de fragilitat. El cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, ha donat la benvinguda al Sant Pare i ha presentat les diverses realitats pastorals que treballen diàriament en àmbits com la pobresa, les addiccions, l'acollida de persones migrants, la pastoral penitenciària o l'atenció a persones en risc d'exclusió social.

Durant l'acte, **diversos testimonis** han explicat de primera mà la seva experiència i la tasca que desenvolupen des de diferents entitats de l'Església. Tres testimonis de Càritas Diocesana de Barcelona, de l'Obra Benefico-Social del Nen Déu (OBISNO) i de les Religioses Adoratrius, han explicat la seva experiència i com

acompanyen perses amb problemes d'addiccions, dones víctimes de tràfic i explotació.

La trobada ha inclòs la **projecció d'un vídeo protagonitzat pel Renzo**, un nen de 6 anys de Barcelona que li ha escrit una carta al Sant Pare on li pregunta diverses situacions socials que li preocupen. El mateix infant, acompanyat de la seva mare, ha fet arribar personalment la carta al Sant Pare.

[VES AL VÍDEO](#)

L'acte ha culminat amb la intervenció del Sant Pare, que **ha respost a les qüestions plantejades** i has ofert una reflexió adreçada als participants, amb un missatge d'esperança, proximitat i compromís amb les persones que viuen situacions de vulnerabilitat.

La visita ha posat en valor la **dimensió social de la missió de l'Església** i ha reconegut la feina de les nombroses persones i entitats que, des de Barcelona, treballen cada dia al servei dels més necessitats.

Recupera [aquí](#) la retransmissió dels actes del dia 10 de juny.

Consulta les fotografies de l'acte fetes per la ©[Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família i el Dr. G. Simón.](#)

19 de juny, 2026	HOREB 662	
------------------	---------------------	---

Llegeix íntegre [el discurs del Sant Pare a la Trobada amb les organitzacions diocesanes de caritat i assistència a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona](#) i el del cardenal Joan Josep Omella, [aquí](#).

LLEÓ XIV ALS AGUSTINS DE CATALUNYA: COMPARTEIXIN LA SEVA RIQUESA ESPIRITUAL

VIDA NUEVA | 9 de juny, 2026

No s'aïllin en les seves pròpies comunitats, sinó comparteixin la riquesa de la seva vida espiritual amb tots en el dia a dia. Aquesta és la invitació que Lleó XIV va estendre als aproximadament 25 membres de la família agustina amb els qui es va reunir aquesta tarda, 9 de juny, a la residència arquebisbal de Barcelona. Segons el canal de Telegram de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, el Papa va passar gairebé mitja hora, «en un ambient afectuós i cordial», amb els seus germans catalans i amb els Missioners Agustins, els Agustins Contemplatius i les Germanes Agustines de la Consolació. En finalitzar la conversa, el Papa els va impartir la seva benedicció i va saludar individualment als religiosos i religioses.

Els agustins a Barcelona

Entre els agustins presents en la reunió es trobaven quatre membres de la comunitat internacional que resideixen en la parròquia del Carme, en el barri del Raval de Barcelona. Presten servei en les parròquies de Sant Roc, Sant'Agostino, Immaculada Concepció i Sant Lorenzo Ruiz. El pare Dennis Pineda Pineda, el pare Michael Go Maambong, el pare Faustin John Mlelwa i el pare Laurent Joseph Temanya són de Filipines i Tanzània, i es dediquen a diverses activitats en el cor de la metròpoli catalana. Col·laborant entre si i compartint responsabilitats, realitzen la seva labor pastoral en un ambient fratern, propi del seu carisma agustí.

Les activitats pastorals de les persones religioses

En la parròquia de San Roc, els frares, a més de supervisar les iniciatives i celebracions d'evangelització, promouen diversos projectes educatius, socials i culturals dirigits a nens, joves i adults, amb especial atenció als grups vulnerables. Aquesta labor socioeducativa es duu a terme en col·laboració amb la Fundació Ateneu Sant Roc, situada en la mateixa parròquia.

També en el cor de Barcelona, a la parròquia de Sant'Agostino, on el Papa es reunirà demà amb organitzacions benèfiques i d'assistència diocesanes, els frares s'encarreguen de la catequesi i la litúrgia, guien a les comunitats cristianes de diversos països llatinoamericans que celebren allí les seves tradicions i devocions, i col·laboren amb la Fundació Mà Amiga, que assisteix a migrants mitjançant la distribució d'aliments i roba. Els treballadors parroquials, a més d'atendre les necessitats espirituals i materials dels feligresos, cuiden de moltes persones d'altres religions.

Finalment, a les parròquies de la Immaculada Concepció i Sant Lorenzo Ruiz, els agustins fan costat a la comunitat filipina resident en la metròpoli catalana, oferint atenció pastoral als fidels i acompanyant-los en les seves necessitats espirituals i comunitàries. Les tres parròquies també tenen una missió d'acompanyament als immigrants. Els frares agustins estan presents a Barcelona des del segle XIII. El seu primer convent es va construir en 1349 en el barri de la Ribera. Actualment, alberga principalment l'Arxiu Fotogràfic de la ciutat, el Museu de la Xocolata i l'Hotel Sant Agustí. En el segle XVIII, els frares es van traslladar al barri del Raval, on continuen desenvolupant el seu apostolat amb «un sol cor i una sola ànima», seguint la Regla de Sant Agustí.

Els dons de les monges agustines

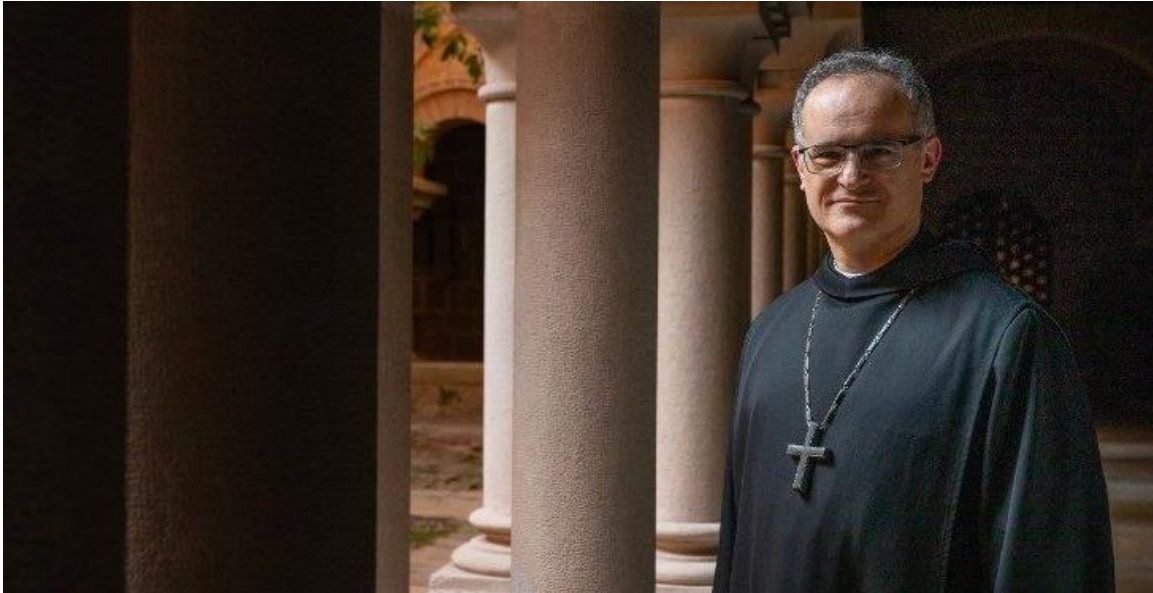
La comunitat agustina a Espanya s'ha mobilitzat enormement en els últims dies amb motiu de la visita pastoral del Papa. Més de 8.000 persones, entre adolescents, joves, famílies i religiosos i religioses de tot el país, van arribar a Madrid entre el dissabte i el dilluns per a participar en trobades amb el Papa. No obstant això, molts no van poder viatjar a la capital, i les monges agustines contemplatives de Sevilla i Huelva els van elaborar polseres. Aquest gest també va expressar el seu afecte pel Papa i va permetre que tant els membres de les seves comunitats monàstiques com els qui les visitaran durant l'estada de Lleó XIV a Espanya se sentissin prop d'ell.

Per a commemorar la visita del Papa a Madrid, les monges agustines recol·lectes del monestir de Santa Isabel van preparar unes galetes anomenades "pastes de Sant Alonso", en honor al fundador de la comunitat monàstica, Sant Alonso d'Orozco. Aquestes delícies a base d'ametlles van ser lliurades al Papa juntament

19 de juny, 2026	HOREB 662	
------------------	---------------------	---

amb una carta. En la carta, les monges van recordar al Pontífex la seva presència a Roma el 2002, el 19 de maig, dia de la canonització de Sant Alonso, i la trobada que van mantenir amb ell en la Plaça de Sant Pere, quan era Prior General de l'Orde de Sant Agustí.

ABAT DE MONTSERRAT: A ESPANYA, EL PAPA POSARÀ LA HUMANITAT EN EL CENTRE

VATICAN NEWS | 9 de juny, 2026

En el seu quart dia de [viatge apostòlic a Espanya](#), el Papa Lleó XIV es traslladarà des de Barcelona a uns 50 km a l'oest fins a l'imponent massís rocós que alberga el Monestir Benedictí i el Santuari de Montserrat, fulcre de la identitat catalana, per a orar davant la bellíssima imatge de “La Moreneta”, nom amb el que es coneix popularment a la Verge de Montserrat, pel seu color fosc. Allí, Lleó XIV “aixecarà la mirada”, com resa el lema del seu viatge, cap a la imatge de la Verge custodiada entre els murs del Santuari encastat en aquesta muntanya serrada, per a orar per la humanitat sencera. “Serà una visita històrica, precedida només per aquella de Sant Joan Pau II en 1982”.

Així ho recorda l'Abat de Montserrat, el pare Manel Gasch Hurios, que des de setembre de 2021 porta endavant el desafiament de custodiar el Santuari i liderar una comunitat de 45 monjos, dels quals 35 viuen a Montserrat i uns altres a Itàlia. Davant la visita del Sant Pare a “casa seva”, com ell mateix diu, l'Abat Gasch reflexiona sobre la missió que porten endavant a Montserrat, que s'ha caracteritzat des de sempre per una doble dimensió: santuari marià i monestir benedictí aquest últim, fresc de mil·lenari de fundació commemorat l'any passat. “La nostra missió ha estat sempre custodiar el santuari i acollir pelegrins. L'acolliment és pròpiament la paraula que defineix Montserrat, és l'essència d'un santuari” afirma el religiós, en

diàleg amb Vatican News. A aquest lloc d'oració, de vida evangèlica, d'escolta i de pau, acudirà el Papa Lleó per a unir-se en oració amb els pelegrins per la pau.

Pare Abad, el Papa Lleó XIV durant el seu viatge apostòlic a Espanya, visitarà el Santuari de Montserrat, fulcre de la identitat catalana. Quines són les seves expectatives davant la visita del pontífex al santuari de Nostra Senyora de Montserrat?

Li esperem amb moltíssima il·lusió, molt conscients del que significa que el Sant Pare visiti un lloc, qualsevol lloc, i quan et toca a tu, a la teva casa, en un lloc que estimes tant perquè és casa teva i perquè té aquesta tradició mil·lenària de monestir, de santuari, tan present a Catalunya i també fora de Catalunya en aquest moment. La visita d'un Papa és un moment històric, de fet, serà la segona: Joan Pau II va venir al novembre de 1982 i sempre ha estat un referent aquesta visita del papa Joan Pau II. Per tant, ho esperem amb molta alegria. Segurament hi haurà prou gent, tota la que pugui cabre a Montserrat, també per a veure-li aquí i sobretot per a resar amb ell i continuar afirmant aquesta fe mariana, que és el que representa a Montserrat per sobre de tot.

Pare Abad, Com està conformada la comunitat del monestir que vostè lidera, que acaba de celebrar un mil·lenari de vida? Quina és la seva missió?

Nosaltres som monjos benedictins des de la nostra fundació. Vam ser ja una fundació del monestir benedictí de Ripoll. Ens va fundar l'Abat Oliva, que en aquell moment, 1025, era ja Abat de Ripoll de Cuixà i bisbe de Vic. I hem continuat sempre benedictins, sense cap reforma, més que les pròpies de l'orde benedictí. La nostra missió ha estat sempre custodiar el santuari i acollir pelegrins. L'acolliment és pròpiament la paraula que jo crec que defineix Montserrat. La defineix perquè és l'essència d'un santuari. Un santuari és acollida, és acollida de pelegrins. I també és un gran carisma benedictí. Tota la vida, acollir ha estat un carisma benedictí. Sant Benet ens diu que s'ha d'acollir a l'hoste com a Crist. Crec que això a Montserrat es fa tan realitat, fins i tot durant el mil·lenari ho he repetit molt.

Quan parlem de quin és l'essència de Montserrat, diem que el monestir és la casa de Déu, que no és la casa dels monjos. És la casa de Déu, que està a títol estable en els monjos, i de Déu que passa, com el Crist Pasqual, que és Déu que passa. I em sembla una imatge molt bonica d'un abat francès per a definir el que pot ser Montserrat. Som una comunitat d'uns 45 monjos, uns 35 vivim a Montserrat, i després tenim monjos a Itàlia. Manuel Nin de Grottaferrata, és un monjo que prové de Montserrat. El pare Ignacio Fossas, president de la Congregació Sublacense Cassinesa de l'Orde de Sant Benet, ve de Montserrat. El prior de Montecassino també ve de Montserrat. Tenim un monjo que està en San Anselmo, a Roma, com a

oficial. I després tenim algun altre monjo pel món, tenim un monjo a Àfrica, un monjo que serveix en una diòcesi catalana. I després encara tenim una petita casa dependent prop de Montserrat, que està en un santuari en una zona molt rural, però fent també una missió de resar i de presència.

Respecte justament als pelegrins i a l'acolliment, Quina importància té aquest santuari per als pelegrins del món i per als fidels de Catalunya i d'Espanya que aquí acudeixen per a pregar a la Verge, i que el 10 de juny arribaran al santuari per a resar el rosari al costat del Sant Pare?

Montserrat és una devoció molt important en la història. De fet, jo crec que és la primera devoció mariana que va arribar a Amèrica Llatina, ja amb els primers missioners. De fet, el capellà que anava en la segona expedició de Colón, el pare Bernardo Boyl, era un ermità de Montserrat. Està l'illa de Montserrat al Carib, que el nom ve del nostre santuari, i molta presència de molts santuaris dedicats a la Verge de Montserrat. Per a començar, la història ja ens col·loca en una advocació molt universal. Després, Montserrat, també és veritat que aquests mil anys d'estabilitat en un lloc, que jo dic sempre que vol dir estabilitat en una geografia, però vol dir estabilitat en la cultura i en la llengua històrica d'aquest lloc, també li ha donat una gran identificació a Catalunya. De fet, la Verge de Montserrat és la patrona de Catalunya i de totes les diòcesis amb seu a Catalunya. La va proclamar precisament Lleó XIII el 1881. I com a santuari al voltant d'aquesta estabilitat i d'aquesta presència també de Maria que a Montserrat queda concretada en la bellíssima imatge de la Verge, una imatge a la qual podem mirar, una icona realment de la gràcia i de l'encarnació, que és el que és la nostra imatge. Custodiant això i amb tot aquest valor d'arrelament que té la imatge de la devoció de Maria, perquè també s'ha creat tota aquesta identitat cultural i lingüística entorn de Montserrat, que és tan important per als catalans.

En els últims anys, també per la gran presència internacional que ha tingut Barcelona en el món, és veritat que hi ha moltíssims pelegrins que vénen de tot arreu per a celebrar. Hi ha dies que podem tenir més de deu grups amb el seu sacerdot, que vénen, que celebren dels Estats Units, de Corea, de Polònia, d'Indonèsia, de Filipines, per dir alguns, però realment de tot el món. En aquest sentit, jo crec que ara fins i tot també es va recuperant, o torna a venir molta, molta gent que no és catalana. El santuari té aquestes dues dimensions molt importants. Una, sobretot, per la patrona de Catalunya i per tant com a lloc d'identitat, i on també tothom retroba una mica la tradició familiar, la tradició de les generacions, aquesta devoció que recorda als pares, als avis. Per l'altra part, també un lloc al qual molts grups internacionals vénen potser una vegada en la vida o dues, però que també el tenen com a referent d'oració i de devoció a la Verge.

Pare Gasch, mirant a la societat actual, marcada per la immediatesa, per la virtualitat i l'autoreferencialitat, Quin exemple i quin missatge pot donar als joves la vida monàstica com a exemple de vida cristiana?

Perquè jo crec que la vida monàstica, com a exemple de vida cristiana, de prendre's de debò el baptisme, és una vida que sobretot és vàlida si és una confessió de fe. La vida monàstica només se sustenta en la confessió de fe en Déu. Quan jo vaig professar fa gairebé vint-i-cinc anys, la professió solemne, amb una mica de cremor juvenil vaig dir "nosaltres som els que mirem a Déu cara a cara, cada dia". Bé, perquè jo crec que una mica el missatge és que nosaltres som una opció que té sempre a Déu molt present i que es fa conscient d'aquest acte de fe.

Crec que en aquest món tot el que sigui tocar una cosa molt autèntica i l'acte de fe és una cosa molt autèntica, les veritats de la fe cristiana, de la fe catòlica, pot atreure enmig d'aquesta societat tan fràgil, per usar una paraula contemporània. Crec que és una societat fràgil i una proposta que no sigui fràgil té aquí el seu nínxol, té aquí el seu lloc, té la seva oportunitat. I jo crec que la vida monàstica una mica recorda això, a través de l'oració, del silenci, de la vida en comunitat. El que una mica nosaltres hem volgut expressar en el nostre lema del mil·lenari, que és un lema monàstic però proposat a tots, que complementa en el fons el lema benedictí, el resa i treballa, i els complementa amb un resa, llegeix, treballa, regeix-te a tu mateix i fes-ho en comunitat. Aquestes cinc expressions han estat una mica la proposta que vam fer nosaltres, els monjos de Montserrat, als qui venien de la societat com a lema del mil·lenari. Jo crec que sintetitza molt bé una proposta de vida per als joves d'avui, que tampoc és exclusivíssima de la vida monàstica, tot això que dic evidentment podria estendre's a la vida cristiana. Si hi ha vida cristiana, pot haver-hi vida monàstica, sense vida cristiana és difícil que hi hagi vida monàstica.

Tornant al viatge del Papa, Lleó XIV visitarà la Sagrada Família a Barcelona i el Santuari de Montserrat. Què caracteritza l'espiritualitat de cadascun d'aquests llocs sagrats i per què, segons vostè, l'elecció del Sant Pare de visitar-los a tots dos?

La Sagrada Família em sembla que en aquest moment representa la possibilitat que encara té la fe cristiana, sobretot a través d'una espècie d'apòstol que era Antoni Gaudí, de crear bellesa, de crear cultura en l'arquitectura, de crear alguna cosa que transmet un missatge de Déu a través de l'espai. Jo recordo a un jove que un dia, visitant la Sagrada Família, em va dir: "jo no sóc creient, però avui veient això m'impressiono, no em faig preguntes sobre Déu, penso què hi ha darrere d'això". Jo crec que el Sant Pare ha volgut estar en un lloc que significa això, que significa aquest estar de la cultura i de la creativitat de l'Església en el món contemporani. L'Església no sols és conservar el patrimoni que és bellíssim, històric, però que també hi ha aquí una capacitat per a en la cultura, doncs, estar. La Sagrada Família és un centre molt visitat, molt més que Montserrat i és un emblema de Barcelona, del món, i crec que ho és de l'Església. I el Papa ve a beneir el que és l'emblema de

la Sagrada Família, que és la Torre de Jesucrist, és el símbol de la fe cristiana, la qual cosa el mateix Gaudí va voler que fora. I en aquest moment la torre més alta de Barcelona, és la Torre de Jesucrist, és la Creu de Jesucrist, que no va més alta que les muntanyes, perquè les muntanyes són obra de Déu. Això és el que jo crec que sobretot per l'espiritualitat, la Sagrada Família representa i té molt dins també l'espiritualitat de la devoció a Sant Josep i a la mateixa Sagrada Família. Crec que aquí té gran importància la creativitat, la de Gaudí també, una espècie de geni i home profundament creient que va inspirar el temple en aquesta voluntat d'evangelitzar.

Naturalment a Montserrat el que trobarà és l'espiritualitat mariana. Jo crec que visita Montserrat perquè som un lloc molt indiscutit dins de Catalunya, que pot visitar un Papa, perquè és el lloc de la patrona de Catalunya, de la Verge de Montserrat. Un lloc que és de tots els catalans i dels espanyols i de tot el món, perquè aquí està Maria i aquí està l'espiritualitat de la peregrinació del qual ve senzillament a agenollar-se als peus de Maria i a presentar-li la seva oració i les seves alegries, les seves tristeses, les seves preocupacions i a demanar-li que intercedeixi per nosaltres, per la pau, pel món. Jo crec que el Sant Pare ve amb aquest esperit a Montserrat i és amb l'esperit que nosaltres també li acollim, sabent que nosaltres els monjos no som els importants, que no ens ve a visitar a nosaltres, ve a visitar naturalment a Santa Maria de Montserrat, a la Mare de Déu, i a resar amb tots els que li acompanyarem aquest dia.

Pare Gasch, el Papa Lleó XIV manifesta una marcada inclinació per la dimensió contemplativa. Quins són els seus sentiments sobre aquest tema?

Bé, doncs naturalment, de proximitat. És un Papa que és religiós, que és agustí, naturalment el llegat d'Agustí, el llegat monàstic de Sant Agustí, la seva regla per a monjos, a part de tota la seva teologia i espiritualitat que ell cita tan sovint. La regla monàstica de Sant Agustí va ser una inspiració per a la regla de Sant Benet, que va arribar uns anys més tard. Evidentment he seguit les paraules que ja ha dit en alguna ocasió als monjos, l'homilia que va fer l'11 de novembre en San Anselmo, a Roma, en l'aniversari de la consagració de l'església davant de la comunitat benedictina de San Anselmo i d'alguns abats, també unes paraules molt boniques que va dir a les comunitats de Subiaco i de Cesena en una recepció privada. I aquí, esperem, tant de bo, també hi hagi una paraula seva, no sols sobre la Mare de Déu, sinó sobre la comunitat monàstica. Aquesta dimensió contemplativa evidentment es veu i es percep en els seus escrits, podem citar aquesta última encíclica (*Magnifica humanitas*), el que diu és sempre fruit d'aquesta oració profunda i això es transmet en els seus escrits i en les seves paraules.

Pare Abat, per a concloure, Quin considera vostè que serà el missatge del Papa Lleó per a l'Església d'Espanya i per al món sencer en aquest viatge?

Jo crec que dirà el que està dient des que és Papa: posar la humanitat i la pau en el centre. Que és naturalment escoltar. És un Papa al qual li agrada molt escoltar, ho ha dit. El Sant Pare com a home que escolta al món perquè escolta la necessitat de pau. En la recent encíclica parla del perill per a la humanitat. Jo crec que en el fons, la preocupació de fons de l'encíclica és que la humanitat no perdi la seva consistència de l'humà, que la tecnologia no ens envaeixi, que la tecnologia no ens canviï, que siguem nosaltres. Aquest *Rege te ipsum* del nostre lema, que siguem nosaltres capaços de governar-nos a nosaltres, de ser mestres de nosaltres mateixos. Que, en el fons, si m'ho permet, és el missatge de l'encarnació, d'un Déu que ha posat la humanitat en el centre de tot, que ell mateix es va fer home. Jo crec que aquest és el missatge, el missatge de la humanitat, i evidentment el missatge d'un món en el qual la humanitat pugui desenvolupar-se, premissa per a això, evidentment, és la pau i la justícia. I jo crec que ell advertirà, en aquest viatge a Espanya, sobretot el que pot anar en contra d'aquesta pau, d'aquesta justícia i d'aquesta humanitat.

MARE ÁNGELES MARTÍN: «ELS NOSTRES PECATS NO ALLUNYEN EL SENYOR, FAN QUE ELL ENS BUSQUI AMB MAJOR DESIG»

BISBAT TORTOSA | 9 de juny, 2026

La comunitat de monges mínimes de Móra d'Ebre ha celebrat durant tot un any el centenari del Temple Expiatori dedicat al Sagrat Cor de Jesús. El bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, va presidir la cloenda d'aquest any jubilar el divendres 5 de juny, recordant la inauguració de l'església el 5 de juny de 1925. També van ser-hi presents germanes mínimes vingudes dels monestirs de Valls, Andújar, Daimiel, Jerez de la Frontera y Sevilla.

L'Eucaristia va estar concelebrada pel superior general de l'Orde dels Mínims, el pare Gregorio Colatori, i per un grup de preveres de la diòcesi (entre els quals hi havia el delegat de Vida Consagrada, Mn. Josep Maria Garcia), que van estar acompanyats per un dels seminaristes del bisbat. Pots llegir **l'homilia del bisbe Sergi Gordo** [aquí](#)

La mare María de los Ángeles Martín —correctora de les comunitats de Móra d'Ebre i de Paula, a Itàlia— parla de l'Orde de les Mínimes i explica com una revelació del Cor de Jesús va conduir a la fundació del convent de Móra el 1894.

Quin és el carisma del seu orde?

L'espiritualitat de l'Orde dels Mínims, fundat per Sant Francesc de Paula al segle XV, es basa en la vida quaresmal. Implica viure amb un esperit de penitència i de conversió, i també amb la perspectiva de la Pasqua (com ocorre amb la Quaresma). La nostra vida quaresmal ens prepara per a entrar en el misteri pasqual, morir amb Jesús i ressuscitar amb Ell. Ho fem en l'àmbit personal, però també com un servei a tota l'Església. Com va fer el Senyor, oferim la nostra vida per a la salvació de tots. És una goteta molt menuda, però és el que nosaltres podem posar i ho fem de tot cor.

Com van arribar les monges mínimes a Móra d'Ebre?

Una germana mínima del monestir de Valls que havia nascut a Móra, sor Filomena Ferrer (1841-1868), al cap de poc temps de la seva professió religiosa va començar a tenir comunicacions del Cor de Jesús. Ell li parlava i li demanava que portés una vida santa i que s'ofereís pels altres. A banda, li va demanar que fundés un monestir a Móra d'Ebre, la comunitat del qual havia de tenir com a finalitat la reparació i l'expiació al Cor de Jesús.

Primer, ella va resistir-se un poc perquè no se sentia capaç d'aquesta obra tan gran. Després, com el Senyor insistia amb la petició, ella ho va manifestar als superiors i al confessor. D'acord amb el seu criteri, va començar a escriure cartes —al bisbe de Tortosa i a altres personalitats— i va fer les primeres passes per dur a terme la fundació. Va haver-hi moltes dificultats perquè eren anys molt complicats a Espanya, als anys seixanta del segle XIX. Ella va posar-se malalta i va oferir la seva vida al Senyor per l'Església, pel Papa i també perquè pogués realitzar-se la fundació. La venerable sor Filomena Ferrer va morir amb vint-i-set anys, però estava segura que l'obra es duria a terme perquè era voluntat de Déu.

Com es va fer realitat aquest desig del Sagrat Cor de Jesús?

Van passar uns anys i només fou possible va començar la construcció del monestir amb l'ajuda de moltes persones del poble i de la diòcesi. El projecte es va fer segons la inspiració que ella havia tingut, complint algunes condicions: que fos a Móra d'Ebre, que es dediqués a l'expiació i al culte al Cor de Jesús i que fos baix la Regla de Sant Francesc de Paula, que havia de guardar amb total fidelitat. Ella no va poder venir personalment, va venir un grup de mínimes de la comunitat de Valls, entre les quals hi havia una germana carnal de sor Filomena, sor Manuela.

El monestir va inaugurar-se el 1894. L'església encara no estava construïda i no obriria les portes fins al 1925. Es tracta d'un temple expiatori al Sagrat Cor de Jesús perquè la comunitat està fundada amb aquest propòsit. Fins on jo sé, no hi ha altres comunitats a Espanya fundades amb aquesta finalitat expiatòria. Si no és un cas únic, sí que és bastant excepcional.

Com van ser els següents anys del monestir?

Aquest convent ha tingut molta influència en altres cases de l'orde a partir de la seva fundació. Altres comunitats van voler seguir l'exemple de sor Filomena i observar la regla cada vegada amb més perfecció. La Guerra Civil va ser un cop molt dur, les germanes van ser exclaustrades i algunes van morir. Quan van poder tornar al monestir, no va ser fàcil reprendre-hi la vida. La falta de vocacions va començar a ser un problema per a la comunitat com també ho seria per a tota l'Església.

Quina és la situació actual de les mínimes que viuen al monestir de Móra?

Als anys vuitanta i començaments dels noranta, la comunitat es va trobar en un moment de dificultat. Veient la importància d'aquesta casa, va acordar-se fer una unió amb el monestir de Paula (Itàlia), on va nàixer l'orde. La comunitat d'allà va considerar que la fundació de Móra expressa perfectament el nostre carisma, que és molt important per a l'Església (especialment, en aquests temps) i que cal dur-la endavant perquè és desig del Sagrat Cor de Jesús. A partir d'aquesta unió, les dues comunitats col·laborem i ho fem tot en comú, incloent la preparació dels actes del centenari del Temple Expiatori. A Móra, normalment, hi ha quatre germanes i a Paula n'hi ha sis, totes elles joves.

Quins actes s'han dut a terme durant aquest any per celebrar els cent anys del Temple Expiatori del Sagrat Cor?

—Després de l'obertura del centenari, s'han realitzat diverses iniciatives espirituals (entre les quals destaca un recés de Quaresma) i s'han impartit diferents xerrades per a aprofundir en el sentit de la fundació del monestir. Sobretot, hem tractat de posar en relleu la missió que va rebre sor Filomena: és important que la visquem nosaltres, però també cal que difonguem aquest missatge entre totes les persones.

De quin missatge es tracta?

Que el Cor de Jesús estima a tots, espera a tots i desitja ser estimat. Li va preguntar a sor Filomena: «Qui em donarà cors que m'estimin?». Ella li digué: «Senyor, el primer el meu. Després, jo te'n buscaré». Aquesta missió perdura: tractar de difondre l'amor al Cor de Jesús i donar a conèixer la certesa que les nostres debilitats i pecats no allunyen al Senyor. Al contrari, són motiu perquè Ell s'acosti més i ens busqui amb major desig.

DOS JESUÏTES CATALANS REBRAN L'ORDENACIÓ SACERDOTAL A BARCELONA

JESUÏTES | 8 de juny, 2026

El proper dissabte 13 de juny l'església del Sagrat Cor dels Jesuïtes de Barcelona, al carrer Casp, acollirà l'ordenació sacerdotal de dos jesuïtes catalans, l'Alex Escoda i el Luis Argila. Rebran l'ordenació sacerdotal de mans del bisbe David Abadies, conjuntament amb l'escolapi Albert Moliner Fernández.

L'Alex i el Luis [van rebre l'ordenació diaconal](#) fa un any i mig a Madrid. Ara, aquest nou pas no és viscut només com una fita personal, sinó com una crida a posar-se més plenament al servei de l'Església, de les comunitats i del Poble de Déu.

Durant aquests mesos com a diaca, el **Luis Argila** ens explica que ha col·laborat principalment en els batejos de la unitat pastoral Padre Rubio de Madrid i ha ajudat en les celebracions de l'eucaristia. En rellegir aquest temps, reconeix que el ministeri diaconal li ha fet experimentar que "Déu sempre és més gran del que esperem i mai deixa de sorprendre'ns". Per al Luis, aquesta experiència l'ha ajudat a comprendre que Déu sovint es fa present en llocs i formes diferents de les que un havia previst. "Cal tenir els ulls i la ment oberts", afirma.

El Luis, nascut a Barcelona el 1982, va conèixer la Companyia de Jesús a Veneçuela, on va col·laborar com a advocat amb el Servei Jesuïta als Refugiats. Després, ja en el seu itinerari de formació com a jesuïta, ha estat vinculat a diversos projectes de la Companyia a Catalunya, com Cristianisme i Justícia, Jesuïtes Lleida-Col·legi

Claver de Raimat i la parròquia de Sant Ignasi de Lleida. Tot aquest camí conflueix ara en una ordenació que viu amb desig i confiança, però també amb la consciència de la responsabilitat que comporta el ministeri sacerdotal. “Cada dia que passa, ho visc amb més ganes i desig”, explica. Alhora, reconeix que a mesura que s’acosta la data s’hi afegeix “un cert vertigen pel ministeri” que li serà encomanat. “Sento que porto un tresor en gerres de terrissa”.

“Déu sempre és més gran del que esperem i mai deixa de sorprendre’ns”

Aquest curs, estudiant el màster d’espiritualitat ignasiana a Comillas, ha aprofundit en una intuïció que voldria que marqués el seu ministeri: ser “ministre de la consolació”. És a dir, ajudar les persones a créixer en el seu camí de fe i en la seva trobada amb Déu. També expressa una crida especial a viure el sagrament de la reconciliació com un lloc des d’on mostrar “el rostre d’un Déu” que és amor i misericòrdia, i ajudar a guarir falses idees de Déu.

També per a l’**Alex Escoda**, aquests mesos de diaconat han estat un temps de descoberta. Nascut a Barcelona el 1991, l’Alex va entrar al noviciat de la Companyia de Jesús l’any 2016. El seu vincle amb els jesuïtes es va anar teixint sobretot en la seva adolescència i joventut al Casal Loiola de Barcelona, on la vida de grup, el contacte amb realitats de pobresa, el voluntariat i els Exercicis Espirituals van anar configurant el seu camí vocacional.

Ara, després d’aquests mesos com a diaca, l’Alex constata que aquest nou pas suposa realment un canvi. “Fins a l’ordenació, la vocació és d’alguna manera més privada”, explica. En canvi, “amb l’ordenació, la vocació adquireix una dimensió pública molt forta”. Ho ha viscut especialment en el servei dels diumenges, que han deixat de ser un dia ordinari per esdevenir un espai on apareixen demandes i necessitats concretes de la comunitat. “Un entén que té un paper molt particular al servei de l’Església i comença a perdre el control del propi temps i de qui et coneix”, afirma.

“Amb l’ordenació, la vocació adquireix una dimensió pública molt forta”

L’Alex arriba a l’ordenació sacerdotal amb un desig que l’acompanya des de fa anys, però que aquest curs s’ha anat omplint d’imatges molt concretes: poder ajudar en les confessions a la parròquia, donar la unció a una persona estimada o celebrar amb senzillesa l’eucaristia dels dies ordinaris. “M’ha costat més desitjar el dia concret de l’ordenació”, reconeix. D’una banda, perquè una celebració així pot tenir un protagonisme personal que no encaixa del tot amb el seu tarannà discret. De l’altra, perquè ha anat entenent que aquest dia no és només seu. “Que hi hagi preveres és una bona notícia en si mateixa”, diu. Per això, el seu desig és que sigui sobretot “una celebració d’Església”, un espai on puguin trobar-se persones i sensibilitats diverses.

Actualment, l'Alex viu a Boston, dedicat principalment als estudis, i els caps de setmana col·labora en una parròquia amb una nombrosa comunitat llatina. Aquesta experiència també l'ha ajudat a formular què voldria oferir com a sacerdot jesuïta. Després de la marxa del jesuïta que acompanyava aquella comunitat, molts li han preguntat si ell es quedaria. “Quan deia que sí, tornava el somriure”. Per a l'Alex, aquesta pregunta expressa una necessitat profunda. Més enllà de la persona concreta, diu, les comunitats reconeixen que, a través dels sagraments, la vida pot esdevenir més plena i més semblant a la de Jesús. “M'agradaria oferir els sagraments al Poble de Déu”, resumeix.

La celebració de les ordenacions sacerdotals de l'Alex Escoda i el Luis Argila, jesuïtes, i l'Albert Moliner, escolapi, tindran lloc el proper dissabte 13 de juny, a l'església dels jesuïtes del carrer Casp de Barcelona.

“AQUEST MUSEU MOSTRARÀ UN GAUDÍ DESCONEGUT PER AL GRAN PÚBLIC”

CATALUNYA RELIGIÓ | 8 de juny, 2026

El Col·legi de les Teresianes del carrer Ganduxer de Barcelona, una de les obres menys conegudes d'**Antoni Gaudí**, es convertirà en un museu obert al públic a principis de l'any 2028. El projecte, que compta amb l'autorització del Vaticà, es presenta coincidint amb la visita del Papa a Barcelona, l'Any Gaudí i els 150 anys de la fundació de la Companyia de Santa Teresa de Jesús.

[Continua llegint aquí](#)

CARD. TOLENTINO ALS LASAL-LISTES: “LES UNIVERSITATS HAN DE SER LABORATORIS DE PENSAMENT CRÍTIC EN L’ERA DE LA IA”

LA SALLE | 8 de juny, 2026

Els participants en el Programa Roma 2026, el Programa Internacional de Lideratge Universitari Lasal-liste coordinat per l'[Associació Internacional d'Universitats Lasal-listes \(IALU\)](#), van ser rebuts el 2 de juny en el [Dicasteri per a la Cultura i l'Educació](#) del Vaticà pel Cardenal José Tolentino de Mendonça i els membres del seu equip.

La trobada va reunir 46 líders universitaris i educadors de 30 institucions de 14 països —un dels grups més amplis en la història del programa— per a un diàleg substantiu sobre **el paper de l'educació superior catòlica i lasal·liana en un món creixentment modelat per la intel·ligència artificial.**

Compromís amb els més necessitats

El Cardenal Tolentino va obrir la trobada reconeixent **la contribució històrica i contínua del moviment lasal·liana a l'educació a tot el món.** Va subratllar que la comunitat lasal·liana global ocupa un lloc distintiu i valorat en la missió educativa de l'Església, i que la seva experiència col·lectiva, el seu abast i el seu carisma la posicionen per a realitzar contribucions indispensables al discurs més ampli sobre el futur de l'educació. Les paraules del Cardenal van ser rebudes com un

reconeixement no sols de la grandària de la xarxa, sinó de la profunditat del seu compromís amb els més necessitats.

En un moment que va ressonar profundament entre els presents, el Cardenal Tolentino va transmetre un missatge especial a la [Universitat de Betlem](#), la institució lasal·liana que serveix als estudiants a Cisjordània. Va reiterar que el Dicasteri per a la Cultura i l'Educació està llest per a brindar acompanyament a la Universitat de Betlem en qualsevol forma que sigui necessària, un gest de solidaritat que va subratllar el **compromís de l'Església amb la presència de l'educació —i l'esperança— en un dels contextos més difícils del món.**

Col·locar la dimensió humana en el centre

La conversa va girar després entorn d'una de les preguntes més urgents que enfronten les universitats avui: l'auge de la intel·ligència artificial i les seves implicacions per a la missió de l'educació superior. El Cardenal Tolentino va oferir una visió de l'educació arrelada en el desenvolupament integral de la persona humana, advertint contra la reducció de l'aprenentatge a l'eficiència tecnològica. En una era de IA accelerada, va subratllar, **les institucions d'educació superior han de resistir la temptació de substituir la humanitat amb intel·ligència artificial**, i en canvi col·locar la dimensió humana de l'educació en el centre mateix de la seva missió.

Els participants i els representants vaticans van abordar les profundes disruptions que la IA està generant en els mercats laborals, assenyalant que moltes ocupacions poden tornar-se obsolets i que **les universitats tenen la responsabilitat d'ajudar els estudiants a anticipar i navegar aquestes transformacions**, no sols a reaccionar davant elles.

Reduir les desigualtats globals

Un tema recurrent va ser l'equitat. El Cardenal Tolentino i el seu equip van emfatitzar que la tecnologia no és intrínsecament nociva, però que **la pregunta crítica és com s'usa i per a qui**. L'educació, va coincidir el grup, té un paper decisiu a garantir que la IA i altres eines emergents serveixin per a reduir les desigualtats globals i donar suport al desenvolupament dels països i comunitats més necessitats, en lloc de concentrar encara més els avantatges entre els qui ja les posseeixen.

El diàleg també es va orientar cap a la vida interior dels estudiants. Juntament amb l'auge de la IA, els participants van reconèixer un augment paral·lel i preocupant dels problemes de salut mental entre els joves —un recordatori que **la connexió humana, l'experiència viscuda i les relacions genuïnes no poden ser delegades als algorismes**. Les universitats catòliques i lasal·listes, es va assenyalar, estan en una posició única per a sostenir aquest espai.

Una crida a la paciència i a la profunditat

El Cardenal Tolentino va concloure amb una crida la paciència i a la profunditat. Mentre la IA accelera el ritme del canvi, l'educació ha de desaccelerar-se —fent espai per a la reflexió, l'experimentació i el creixement. “L'educació és com plantar una llavor”, va observar: una vegada plantada, cal deixar que el temps segueixi el seu curs. **Les universitats, va instar, han de ser llocs on els estudiants aprenguin no sols a usar tecnologies poderoses, sinó a pensar amb cura, actuar amb responsabilitat i mantenir-se plenament humans en fer-ho.**

El Programa Roma, en la seva edició 2026, està dissenyat per a enfortir la identitat lasal·liana i la capacitat de lideratge d'administradors i docents universitaris de tota la xarxa global. La visita al Dicasteri per a la Cultura i l'Educació reflecteix el compromís del Programa d'**involucrar als més alts organismes educatius de l'Església en el diàleg sobre el futur de la missió educativa.**

Fotos: IALU.

PELEGRINS DE LES COMUNITATS
CATALANES CELEBREN L'ANY
SANTJOANISTA

CARMELITES DESCALÇOS | 7 de juny, 2026

Pelegrins de les quatre comunitats de carmelites descalços de les terres catalanes van recórrer durant la darrera setmana de maig els llocs més emblemàtics relacionats amb sant Joan de la Creu, en aquest Any Santjoanista ple de celebracions i activitats per fer present la seva vida i la seva obra en els nostres dies.

El grup —una cinquantena de persones, entre les quals el P. Jesús, el P. Alfonso, el P. Benny i el P. Thomas Sebastian— es va instal·lar a Segòvia des d'on es va desplaçar a diferents localitats de les planes castellanes. Àvila va ser la primera etapa. Acol·lits pel P. David, van celebrar l'eucaristia a la basílica de La Santa i posteriorment van poder visitar el Museu. Després d'una llarga visita a la ciutat i del dinar en un restaurant de fora muralles —on tingueren la inesperada visita del P. Miguel, general de l'Orde, del P. Agustí (que els acompanyà en el dinar) i del P. Francisco Javier, nou prior de Còrdova—, a la tarda van visitar el CITeS (Universitat de la Mística) acompanyats pel seu director el P. Jerzy i, tot seguit, anaren a conèixer el convent de l'Encarnació, on coincidiren santa Teresa, com a priora, i sant Joan, com a director espiritual i confessor de les monges.

L'endemà, el desplaçament fou a Alba de Tormes i a Medina del Campo. A Alba, el P. Miguel Àngel conduí el grup per la impressionant, per la seva riquesa i nivell, mostra 'San Juan de la Cruz. Esperanza de alto vuelo' comissariada per ell mateix. L'Eucaristia a la veïna església de les carmelites descalces, celebrada als peus de la tomba de santa Teresa, centrà la llarga jornada que prosseguí amb la visita al Museo Carmus.

Després de dinar, marxaren cap a Medina del Campo, on Teresa de Jesús es trobà per primera vegada amb Joan de la Creu i el va convèncer per participar en la seva obra fundadora. Aquí els

pelegrins van conèixer la segona fundació de la Santa i molts dels records que guarden amb gran estima.

El dia següent es va dedicar a Segòvia: anada, alguns amb l'autocar i altres a peu pel bonic camí de la vall del riu Clamores, al convent fundat per sant Joan de la Creu, situat a tocar del Santuari de Nostra Senyora de la Fuencisla, patrona de la ciutat. El convent guarda el sepulcre del sant de Fontiveros. Acol·lits el P. Francisco, prior del lloc, van celebrar la Missa i van poder visitar els jardins i el mirador de la comunitat, amb una preciosa vista sobre l'Alcàsser. La tarda es va dedicar a fer turisme per la bonica ciutat de la Aqüeducte.

De tornada es van aturar a Saragossa per donar descans al conductor de l'autocar i anar a saludar la Mare de Déu del Pilar.

Van ser cinc dies, desplaçaments inclosos, plens de serenor i d'immersió en l'esperit teresià-santjoanista que impregna la família carmelitana catalana. I com, diu el sant, *'la esperanza tanto alcanza cuanto espera'*.

BADALONA CLAUSURA EL CURS DE CANTATES SOLIDÀRIES DE BACH

CARMELITES DESCALÇOS | 7 de juny, 2026

Amb la Cantata BWV 198 de J. Sebastian Bach «Laß, Fürstin, laß noch einen Strahl», el dissabte 30 de maig es va tancar el curs 2025-26 de les Cantates Solidàries de Bach que se celebren mensualment a la nostra església de la Mare de Déu del Carme de Badalona.

Com és habitual en aquests concerts, la nostra església va acollir un públic nombrós que segueix amb interès aquest cicle musical que ofereix el Conservatori de Música de Badalona. Des de fa alguns anys, músics, solistes, membres del Cor Bach, així com altres corals convidades, s'ofereixen desinteressadament per a fer possibles aquestes sessions musicals que permeten recaptar unes aportacions voluntàries per a l'acció social de la nova comunitat teresiana.

El nostre Grup de Quart Món va néixer a mitjans dels noranta del segle passat, quan la comunitat es planteja desenvolupar una tasca social vist l'augment de persones necessitades a la nostra zona pastoral. Aviat s'oferiren persones voluntàries per a atendre aquestes tasques que representen una resposta comunitària al missatge evangèlic d'estimar i compartir amb el proïsme. També, s'ofereix una Borsa de Treball per a connectar ofertes i necessitats laborals de persones sense feina.

Per part seva, el grup de Tercer Món-Cuba, manté des de 1999 un projecte d'ajuda i solidaritat amb la comunitat carmelitana de Matances amb la qual estem agermanats.

19 de juny, 2026	HOREB 662	
------------------	---------------------	---

De cara al nou curs, el Conservatori de Música ha renovat el seu desig de continuar amb aquestes Cantates Solidàries que uneixen música i generositat en el marc de la nostra comunitat dels Carmelites Descalços.

**TORNAR A LA MARE: LA FAMÍLIA
CONSOLACIÓ OBRE L'ANY CARISMÀRTIC**

GNES. NOSTRA SENYORA DE LA CONSOLACIÓ | 7 de juny, 2026

La Congregació de Nostra Senyora de la Consolació celebra aquest any el 150è aniversari del traspàs de la seva fundadora, la reusenca santa Maria Rosa Molas. Les germanes de la comunitat del col·legi, de la residència i de la Casa de Misericòrdia que vivim a Reus volem compartir, des d'aquestes línies, l'alegria d'aquest any carismàtic recentment iniciat amb el lema «Tornar a la Mare»: tornar a ella, a qui tothom anomenava 'Mare' a Reus, a Tortosa i a tants pobles de les comarques de Tarragona i Castelló. Allà va saber humanitzar des de l'Evangelí, amb l'oli de la bona samaritana i com a àngel de pau, tal com la recordaven els que la van conèixer.

La pau va ser, de fet, un dels seus anhels més grans. Reus conserva viva la memòria del dia en què es va atrevir, juntament amb sor Estivill, a dirigir-se al general Zurbano per a demanar-li que no bombardegés la ciutat. Amb aquell gest valent buscava evitar el patiment innecessari, convençuda que tant de dolor es podia prevenir si cessaven les revoltes, les guerres i l'horror.

Maria Rosa va ser canonitzada el 1988, fet que va suposar un impuls significatiu per a aprofundir en el carisma de la Congregació. La santedat d'una persona és sempre motiu de confiança i de sentit per a la vida, una crida que tota la família de la Consolació desitja continuar vivint avui.

Consolar en el nostre temps és parlar al cor d'un món que necessita pau i esperança. És apropar-se a cada persona tal com ens va ensenyar Jesucrist, reconeixent la seva dignitat com fill o filla de Déu i com germà o germana. Enmig d'un món convuls, Crist continua oferint sentit i consol.

Seguint les mocions de l'Esperit Sant Consolador, aquest carisma es fa present avui en una gran família d'homes i dones que, havent estat consolats, es converteixen en presència de Crist entre els seus semblants. Ho fan amb un estil que neix de la Creu, que abraça amb compassió i perdó, i que s'expressa en una comunicació oberta, empàtica, senzilla i propera.

La nostra aportació a la gran família de l'Església arriba a ancians, malalts, mares, pares, infants, joves i també als que viuen en situació de reclusió. Tots estem cridats a consolar.

Donem gràcies a Déu per poder conèixer santa Maria Rosa Molas i pel bé que, a través del seu exemple, podem continuar realitzant. Que Maria, Mare de la Consolació, ens aculli juntament amb ella al peu de la creu i ens condueixi també a l'encontre de tot aquell que necessita consol.

**ELS AGUSTINS DE BARCELONA, TROBADA
PRIVADA AMB EL PAPA: "PODREM PARLAR
AMB ELL TRANQUIL·LAMENT"**

AGÈNCIA FLAMA | 7 de juny, 2026

La gran catifa ja està desplegada davant del presbiteri de la parròquia de Sant Agustí, al barri del Raval. És el lloc exacte on el pròxim 10 de juny a la tarda s'asseurà el papa Lleó XIV durant la seva visita a la comunitat agustiniana de Barcelona. Encara hi ha elements per col·locar i alguns preparatius pendents, però l'expectació és màxima entre els religiosos que aquests dies ultimen els detalls de l'esdeveniment.

[Continua llegint aquí](#)

**LA GNA. M. TERESA PUJAL ÉS REELEGIDA
ABADESSA DEL MONESTIR DE SANTA
CLARA DE REUS**

ARQUEBISBAT TARRAGONA | 5 de juny, 2026

El Monestir de Santa Clara de Reus ha celebrat, aquest dimecres dia 3 de juny, l'elecció de la seva abadessa. La comunitat, actualment formada per set germanes Clarisses, es va reunir en un acte que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas i que també va comptar amb la participació de la Gna. Isabel Górriz, d.e.i.c., delegada diocesana per a la vida consagrada, que prèviament ja havia fet la visita canònica al monestir.

Després de la invocació a l'Esperit Sant, va tenir lloc l'elecció de l'abadessa. En aquest cas, va ser reelegida la Gna. Maria Teresa Pujal, o.s.c., que ja exercia com a abadessa des de l'any 2023. La sessió va cloure amb un cant d'acció de gràcies i una estona de conversa.

Finalment, a la capella del monestir, va tenir lloc la pregària de vespres, que va ser presidida pel Sr. Arquebisbe.

Presència de les Clarisses a l'arxidiòcesi de Tarragona

La primera comunitat clarissa de l'arxidiòcesi es va fundar l'any 1249, encara en vida de santa Clara, a Tarragona. Posteriorment, es va crear una nova comunitat a Montblanc, l'any 1296, al voltant del santuari de la Mare de Déu de la Serra. L'any 1886 va arribar la tercera fundació clarissa, la de Reus. Des de l'any 1983, les germanes de Tarragona i de Reus es van unificar en el monestir reusenc actual, on també s'hi van afegir les monges de Montblanc l'any 2008, i les de Torroella de Montgrí, el 2015.

Enguany, coincidint amb el vuitè centenari de la mort de sant Francesc d'Assís, el papa Lleó XIV va proclamar un Any Jubilar Franciscà. Per aquest motiu, l'arquebisbe Joan va decretar que el Monestir de Santa Clara de Reus esdevingués temple jubilar on poder obtenir la gràcia del Jubileu.

**QUÈ ESPEREN LES CONGREGACIONS
RELIGIOSES DE LA VISITA DEL PAPA?**

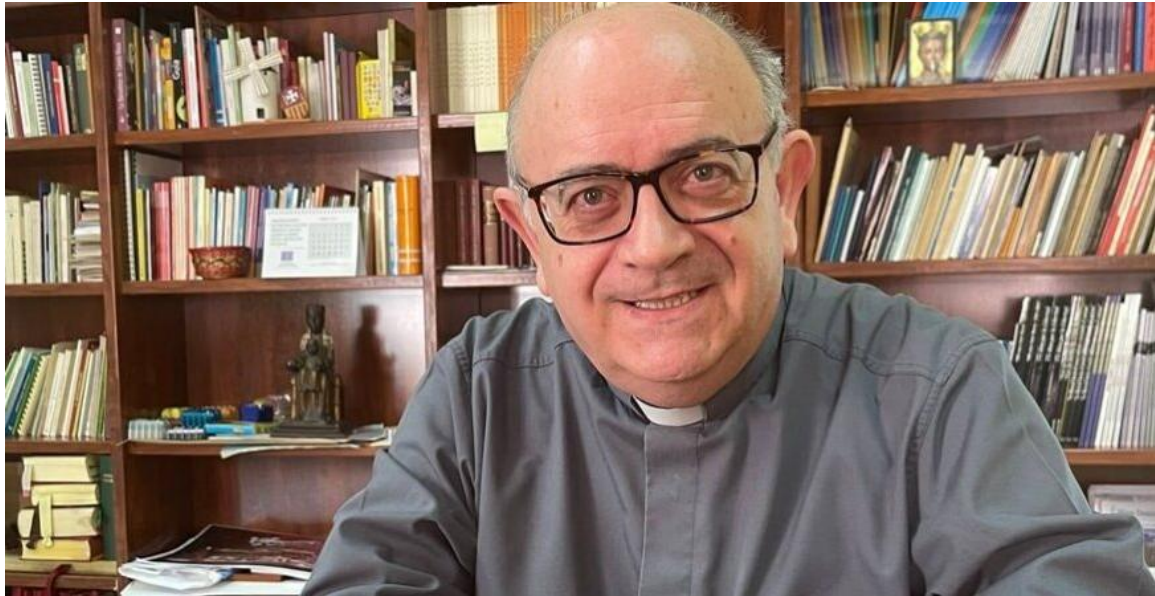

CATALUNYA RELIGIÓ | 5 de juny, 2026

La visita del papa **Lleó XIV** a Catalunya ha generat expectació en gairebé tots els sectors de la nostra societat i des de Catalunya Religió hem volgut donar a conèixer la seva veu. Després d'haver preguntat a les [entitats del sector social](#) i [als joves](#) què esperen de la visita del papa, en aquest article hem recollit l'opinió de les congregacions religioses catalanes.

[Continua llegint aquí](#)

JOSÉ MARÍA CAROD: «EL PAPA VE A RECORDAR-NOS QUE ELS PRESOS SÓN ELS NOSTRES GERMANS MÉS PETITS»

MERCEDARIS / RTVE | 5 de juny, 2026

S'ha publicat el document que indica les etapes, els criteris i les eines per a les Assemblees de 2027-2028. El text inclou el calendari, la metodologia i els criteris que guiaran a les Esglésies locals de tot el món i a les seves agrupacions nacionals i continentals per a compartir els fruits del camí iniciat després de la publicació del Document Final.

Fer memòria, interpretar, orientar, celebrar. Aquests són els quatre moments clau d'acompanyament per a les Esglésies locals, les Conferències Episcopals i les agrupacions continentals, en preparació per a l'Assemblea Eclesial que se celebrarà a l'octubre de 2028 al Vaticà. Per a donar suport a la fase d'implementació del Sínode, la Secretaria General del Sínode ha proposat aquests passos en el document «Cap a les Assemblees 2027-2028: Etapes, Criteris i Eines per a les Assemblees 2027-2028», publicat avui, 20 de maig. El text defineix el calendari, la metodologia i els criteris mitjançant els quals les Esglésies locals de tot el món i les seves agrupacions nacionals i continentals estan cridades a compartir els fruits del camí iniciat després del Document Final del Sínode 2021-2024, fins a la celebració de l'Assemblea Eclesial a l'octubre de 2028.

El camí

El camí, que culminarà amb la celebració de cada etapa d'una assemblea, es divideix en quatre fases progressives, marcades per verbs clau que ressalten el seu propòsit eclesial i espiritual. El primer semestre de 2027 està dedicat a «Fer memòria»: les assemblees d'avaluació de les diòcesis i eparquies estan convocades per a revisar l'experiència de la implementació del Document Final mitjançant un informe

narratiu i una carta dirigida a les altres Esglésies. En el segon semestre de 2027, arribarà el moment de la «Interpretació»: les assemblees de les Conferències Episcopals (nacionals o regionals) elaboraran un informe teològic-pastoral i una carta dirigida a les altres Esglésies locals.

Orientar

L'etapa d'orientació tindrà lloc durant els primers quatre mesos de 2028, quan les assemblees continentals elaboraran un informe prospectiu capaç d'identificar prioritats i directrius compartides. Octubre de 2028 serà un temps de celebració: l'assemblea eclesial de tota l'Església es reunirà al Vaticà, juntament amb el Sant Pare; així, el camí emprès es reprendrà i es lliurarà al discerniment de tota l'Església. En tots els nivells, l'Assemblea no és el moment final del procés, sinó un moment de celebració, avaluació, síntesi i, sobretot, de revitalització de la conversió sinodal de l'Església.

Cuidar

Protegir la unitat del procés és una qüestió comuna que s'aborda en cada etapa: a la llum del camí recorregut des de la conclusió del Sínode 2021-2024, i amb la intenció d'oferir els seus fruits com un do a les altres Esglésies i al Sant Pare, quin rostre concret té l'Església sinodal missionera i quins nous camins de sinodalitat estan sorgint a la seva comunitat? El document especifica que no es tracta de repetir la consulta del Sínode ni d'afegir més tasques a la vida de les comunitats, sinó de rellegir el ja viscut, reconèixer els seus fruits i dificultats, i posar l'experiència adquirida a la disposició de les Esglésies en un esperit d'intercanvi de dons.

Informe de les Assemblees Continentals

Les dues primeres Assemblees (local i nacional) van produir dos textos complementaris: un document de revisió —l'informe narratiu per a les diòcesis i eparquies, l'informe teològic-pastoral per a les Conferències Episcopals— i una carta a les altres Esglésies locals, redactada durant la pròpia Assemblea. Aquesta carta és l'instrument concret per a l'intercanvi de dons: cada comunitat ofereix el que ha desenvolupat i està disposada a acollir el que les altres Esglésies ofereixen. Les assemblees continentals, no obstant això, prepararan un informe prospectiu que servirà de base per al *Instrumentum laboris* de l'Assemblea Eclesial de 2028. Tots els materials es presentaran a la Secretaria General del Sínode segons un calendari: abans del 30 de juny de 2027 per a l'etapa diocesana i eparquial; abans del 31 de desembre de 2027 per a l'etapa de les Conferències Episcopals; i per al 30 d'abril de 2028, per a l'etapa continental, en preparació per a l'Assemblea Eclesial d'octubre de 2028.

Grech: Un temps de discerniment compartit

«Proposem a les Esglésies locals no una tasca addicional», afirma el cardenal Mario Grech, Secretari General del Sínode, «sinó un temps de discerniment compartit i acció de gràcies, en el que rellegir junts el que l'Esperit està fent créixer a l'Església i reconèixer els passos que estem cridats a donar. Les assemblees no són, de fet, una consulta sociològica ni un procés deliberatiu, ni tampoc una avaluació tècnica, sinó més aviat una poderosa experiència eclesial i espiritual de discerniment: un moment de síntesi i revitalització del camí, perquè l'intercanvi de dons entre les Esglésies es converteixi en una experiència concreta i la sinodalidad es tradueixi cada vegada més en l'estil ordinari de vida eclesial al servei de la missió».

El document subratlla que la composició de les Assemblees ha de ser coherent amb el seu propòsit i que la selecció dels participants ha de garantir una atenció adequada a les relacions entre homes i dones, i entre les diferents generacions, a la diversitat cultural i eclesial —inclosos sacerdots, diaques, consagrats i consagrades, membres d'associacions, moviments i noves comunitats, i fidels no integrats en estructures organitzades— i a la presència de persones en situació de vulnerabilitat o marginació. Es presta especial atenció a la participació dels rectors. Quan sigui pertinent, també podran participar representants d'altres Esglésies i comunions cristianes o altres religions. És fonamental, no obstant això, que les persones triades estiguin disponibles per a donar suport al procés més enllà de 2028, contribuint així a garantir la seva continuïtat.

La responsabilitat del procés recau en el bisbe, el bisbe diocesà o parroquial per a les assemblees locals, el president de la Conferència Episcopal per a les assemblees nacionals o regionals, i els responsables dels organismes continentals per a aquest nivell. Els equips sinodals, actius en tots els nivells, són responsables de la seva organització i coordinació.

Metodologia

Quant a la metodologia, el document advoca per mantenir el diàleg en l'Esperit, ara àmpliament utilitzat i estès, com a referència metodològica preferida. El document forma part de La fase d'implementació del Sínode, tercera etapa del procés descrit en la Constitució Apostòlica Episcopalis Communio, segueix a la consulta del Poble de Déu (2021-2023) i a la fase de celebració, que culminarà amb les dues sessions de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes a l'octubre de 2023 i octubre de 2024. Inaugurada pel Papa Francesc amb el lliurament del Document Final, aquesta fase va ser confirmada i impulsada per Lleó XIV. El text d'avui dona major forma al que ja s'anticipava en les "Traces per a la fase d'implementació del Sínode" (29 de juny de 2025).

Juntament amb el Document Final i les Pistes, el procés també s'acompanya dels Informes Finals dels Grups d'Estudi establerts pel Papa Francesc després de la primera sessió de l'Assemblea, que es publicaran progressivament en el lloc web www.synod.va. La Secretaria General del Sínode posarà a disposició materials de treball addicionals i organitzarà sessions de formació en línia per a fer costat als responsables del procés a les Esglésies locals.

CONVOCAT EL XXVIÈ CAPÍTOL GENERAL DE
L'INSTITUT DE LES GERMANES DE LA
SAGRADA FAMÍLIA D'URGELL

GNES. SAG. FAMÍLIA URGELL | 4 de juny, 2026

L'Institut de "Germanes de la Sagrada Família d'Urgell", realitzarà el XXVIè Capítol General de l'Institut, en Los Molinos, Madrid, Espanya, els dies 12 al 27 de juliol del present any.

Amb el lema: "Família Janeriana: un sol cor per a la missió", s'ha realitzat ja un compromès procés pre-capítol en el que van participar religioses i laics, reflexionant sobre la vocació de la Família Janeriana a ser part del camí sinodal de l'Església. Es buscarà durant el Capítol dissenyar un projecte concretant les conclusions sinodals, tant per a la vida i missió de l'Institut de germanes, com per a la Família carismàtica.

Ens confiem a les seves oracions perquè el Capítol sigui un esdeveniment de gràcia en i per a l'Església i al servei dels germans més necessitats.

**CRISTINA INOGÉS: 'LA SINODALITAT NO TÉ
MARXA ENRERE. A L'ESGLÉSIA, CADA**

PERSONA TÉ UN LLOC'

TRIBUNA JOAN CARRERA | 3 de juny, 2026

La Tribuna Joan Carrera ha arribat aquest dimecres 3 de juny a la 13a edició, en un dinar-col·loqui celebrat al restaurant Pomarada del Passeig de Gràcia, la setmana abans de la visita del papa Lleó XIV a Catalunya. **Cristina Inogés** ha titulat la seva ponència «**Sinodalitat en femení: Visió d'una mare sinodal**» i ha estat presentada per la periodista **Laura Mor**, responsable de comunicació de la Fundació Vedruna Catalunya Educació després d'una benvinguda institucional de **Vicent Francesc Estarlich**, del Grup Cristià del dissabte, del País Valencià, una de les entitats convocants de la Tribuna.

Entre les personalitats assistents, s'hi trobaven el director general d'affers religiosos de la Generalitat, Ramon Bassas, la presidenta de la Fundació Vedruna educació, Montserrat Espinalt o Josep Oriol Pujol, director de la Fundació Pere Tarrés.

Inogés ha ofert una reflexió personal sobre el procés sinodal i els reptes que planteja per al futur de l'Església. Inogés és una de les veus més rellevants de la reflexió teològica contemporània, especialment en relació amb el paper de les dones a l'Església. La teòloga ha compartit la seva experiència directa en el Sínode de la Sinodalitat i ha defensat que aquest procés representa una transformació profunda de la manera de viure i entendre l'Església.

“La sinodalitat no és un canvi estratègic ni una campanya d'imatge”, ha afirmat. “És una proposta vital que exigeix conversió personal, pastoral i estructural”. Segons la teòloga, l'Església “va néixer sinodal i laical”, i el repte actual és recuperar aquesta

manera de caminar junts. Afirmant que no és un invent del Papa Francesc. “La sinodalitat és una proposta vital, que requereix un voler i un estimar”

L'escolta com a eix de la renovació

Un dels conceptes centrals de la seva intervenció ha estat la necessitat de recuperar la cultura de l'escolta. Inogés ha defensat que “la paraula que acompanya tota la sinodalitat és escolta” i ha proposat fins i tot desenvolupar un autèntic “ministeri de l'escolta” que permeti donar veu als sectors habitualment menys escoltats de les comunitats cristianes.

Segons la teòloga, la crisi actual no és només política o econòmica, sinó “una crisi antropològica sobre la comprensió de l'ésser humà”, que obliga a replantejar la pastoral i la manera d'acompanyar les persones. Per això ha insistit que l'Església ha de convertir-se en espai de trobada, de diàleg i de construcció d'esperança.

El repte de superar el clericalisme

Inogés ha dedicat una part important de la seva conferència a denunciar el clericalisme, que ha qualificat com un dels principals obstacles per a la renovació eclesial. Ha reclamat una reforma profunda de la formació als seminaris, amb una major participació de les dones, una formació més interdisciplinària i una teologia més connectada amb la realitat contemporània.

“La majoria dels dies de la seva vida parroquial els preveres els viuran envoltats de dones; han d'aprendre a treballar amb nosaltres, no contra nosaltres”, ha afirmat.

També ha defensat la necessitat d'incorporar criteris de transparència, rendició de comptes i participació comunitària en la vida de l'Església, especialment en els processos de presa de decisions. “Als seminaris cal ensenyar a fer teologia progressiva, i que no tingui por a caminar al costat d'altres ciències socials” ha reblat.

Una Església amb veu femenina

Des de la seva experiència com a dona participant al Sínode, Inogés ha recordat que la mirada femenina no és “ni millor ni pitjor”, sinó diferent, marcada per una llarga història de silencis i invisibilització. Ha recordat també que les assemblees sinodals no van ser fàcils i que personalment va aprendre molt.

En aquest context, ha abordat també la qüestió del diaconat femení. Segons la teòloga, no es tracta d'un problema teològic sinó de voluntat eclesial, i ha reivindicat el paper històric de les diaconesses en les primeres comunitats cristianes.

El “dret a l'esperança”

En la part final de la seva intervenció, Inogés ha advertit dels riscos que representen els populismes religiosos i les anomenades teologies de la prosperitat, que desvirtuen el missatge evangèlic. Davant d'aquest context, ha reivindicat paraules com “perdó”, “humilitat”, “tolerància” i “esperança”.

Recollint una expressió del papa Lleó XIV, ha destacat especialment la idea del “dret a l'esperança” com una de les grans aportacions que l'Església pot oferir al món actual.

“L'Església necessita ressuscitar de les seves pors ancestrals i dels seus bloquejos històrics”, ha afirmat, tot defensant que la sinodalitat és, en el fons, una invitació a “caminar junts” per construir una comunitat més fraterna, missionera i oberta.

Abans d'acabar, Inogés ha reiterat la seva convicció que el procés sinodal iniciat pel Papa Francesc és irreversible: “La meua esperança continua ferma perquè la sinodalitat no té marxa enrere gràcies a tants cristians anònims que sostenen l'Església cada dia”. Afegint que cal no oblidar ‘que el sínodo de la sinodalitat ens convida a treballar per una església sinodal a través de la comunió, la participació i la missió’.

Finalment, ha tingut lloc un animat col·loqui conduït per la directora de Catalunya Religió, la periodista Glòria Barrete on la ponent ha respost diverses preguntes dels assistents sobre el futur de la sinodalitat, el paper de les dones i els reptes pastorals de l'Església en el context actual.

Ha destacat que l'encíclica ‘*Magnifica humanitas*’ és ‘un text amb molta sinodalitat i dirigit a creients i no creients’. Preguntada sobre el català a la Sagrada Família, ha dit que no és cosa del Papa sinó ‘que pot ser perquè ningú li hagi advertit sobre aquesta realitat’.

‘Tenim la responsabilitat de llegar a les noves generacions que una altra església és possible, que l'església sinodal mai està feta, perquè és un procés que han de continuar fent els joves, cada generació’ ha exposat.

Preguntada sobre el diaconat femení, ha exposat que les barreres vistes al sínodo no són lingüístiques sinó culturals. Fruit d'això, ha defensat que ‘hem d'aprendre a viure la comunió en la diversitat. És un problema de poder, no teològic’ ha afegit.

‘Sobre l'ordenació de les dones, ha defensat que cada vocació a l'església, la rebem al baptisme, tots hem estat revestits del mateix Crist en el nostre baptisme’.

‘Hakuna és un moviment que si deixés pensar, seria perfecte. Però l'adoració t'ha de portar a adorar també les custòdies que caminen pel carrer. Aquests moviments acaben funcionant com diòcesis paral·leles, hem de ser molt més eclesials’.

‘Hi ha molts moviments -sense referir-se a Hakuna- que estan començant a fer abusos de consciència i de poder i és molt perillós’.

L’acte ha acabat amb la lectura d’un manifest de la xarxa d’entitats cristianes, llegit per Dolors Fernández, presidenta de Justícia i Pau sobre l’ús de la llengua catalana durant la visita del sant Pare a Barcelona, que ha estat llargament aplaudit.

La propera Tribuna Joan Carrera tindrà lloc el 15 d’octubre amb el cardenal arquebisbe de Madrid, José Cobo.

LA COMUNITAT DEL CLOT AGRAEIX EL
VEÏNATGE DELS JESUÏTES

JESUÏTES | 3 de juny, 2026

Més d'un centenar de persones es van reunir el dissabte 30 de maig a Jesuïtes El Clot per agrair i reconèixer la presència dels jesuïtes al barri. La jornada, organitzada per la Comunitat Cristiana Sant Pere Claver del Clot, es va viure com un moment de memòria, agraïment i confiança davant el tancament, a finals d'aquest curs, de la comunitat de jesuïtes resident al barri. Un canvi significatiu, però que no suposa el final de la presència jesuïta al Clot, que continuarà vinculada a l'escola, a la Comunitat Cristiana i a les diverses realitats pastorals, educatives, socials i culturals que hi fan camí.

L'acte central de la jornada va ser l'eucaristia, celebrada al pati de l'Escola del Clot i presidida per Pau Vidal, delegat dels jesuïtes a Catalunya. Hi van ser presents diversos jesuïtes que, al llarg dels anys, han viscut o acompanyat la realitat del Clot, entre els quals Enric Puig, Toni Riera, Francesc Xicoy, David Guindulain, Pere Borràs, Isidre Ferreté, Joan Cussó, Roger Torres, Manolo Hernández, Josep Lluís Iriberrí o Lluís Recolons.

Al final de la celebració, el president de la Comunitat Sant Pere Claver del Clot, Albert Florensa, va adreçar unes paraules d'agraïment als religiosos. «Gràcies pel vostre servei i per tota l'estima», va dir. Florensa va destacar el «bon veïnatge» dels jesuïtes: «Heu estat gent de barri. D'aquells que no els molesta la presència dels altres ni la seva relació amb ells». I va afegir que la seva acció «no només ha servit d'ascensor social, sinó que també ha tingut l'efecte d'ascensor espiritual».

La jornada havia començat al matí amb una trobada de la Comunitat per reflexionar sobre els objectius i reptes de futur. A la tarda, una taula rodona va permetre fer memòria del llegat dels jesuïtes al Clot a través de diverses dimensions que han marcat l'itinerari de la comunitat: la pastoral, l'educació, l'educació en el lleure, l'expressió cultural i artística, i l'acció social.

«La Comunitat ha anat fent camí i ha anat fent història, amb moments cabdals, amb alegries i també amb desavinences; però sempre amb un barri al costat dels jesuïtes»

Enric Puig, rector de la Comunitat durant molts anys i precursor dels dos esplais, va obrir la taula amb un repàs històric. Va recordar com, des dels inicis, la presència jesuïta va voler donar resposta a les necessitats del barri amb iniciatives tan diverses com la catequesi, el dispensari mèdic, l'assessoria jurídica, la barberia o una escola incipient. També va recordar que, durant molts anys, els jesuïtes anaven i venien de la residència de Llúria i no vivien encara al barri, i va destacar el paper compartit dels jesuïtes i dels congregants de la Congregació Mariana en aquesta història. «La Comunitat ha anat fent camí i ha anat fent història, amb moments cabdals, amb alegries i també amb desavinences; però sempre amb un barri al costat dels jesuïtes», va afirmar. També va voler allunyar el desencís o la tristesa: «Els jesuïtes no marxem, continuarem al Clot; la nostra presència serà diferent, però el “servir i estimar” es mantindrà per sempre».

La taula rodona, moderada per la mestra i actual directora de la Passió del Clot, Judit Vilaclara, va comptar també amb les intervencions dels jesuïtes Toni Riera, Pere Borràs, David Guindulain i Pau Vidal. Toni Riera va recordar, emocionat, el seu pas pel Clot, on va ser ordenat sacerdot, i va parlar de l'educació en el lleure com a espai de trobada entre creients i no creients, i com a lloc on es van buscar nous llenguatges per fer les eucaristies més viscudes i participades pels infants i joves.

Pere Borràs, per la seva banda, va posar l'accent en la dimensió pastoral i en les moltes oportunitats de transmissió de la fe que s'han obert al voltant de l'escola i la Comunitat, en un entorn que va definir com un lloc d'efervescència, dinamisme, proximitat i familiaritat. També va subratllar la creativitat de la Comunitat, no només en les activitats culturals i artístiques, sinó també en una manera pròpia de celebrar i compartir la fe.

En la mateixa línia, David Guindulain va presentar la Comunitat del Clot com una experiència pionera de sinodalitat. Com a exemple, com fins i tot les transformacions dels espais al llarg del temps responen a una comunitat que vol caminar junta. «En les celebracions ens podem mirar els uns als altres. Sentim que caminem junts», va dir. També va remarcar que, en les expressions culturals i artístiques hi ha hagut una autèntica transmissió de la fe: «Quan heu volgut expressar la fe a través de l'art ho heu fet amb audàcia, al límit».

Finalment, Pau Vidal, actual delegat dels Jesuïtes a Catalunya, i que durant tres anys va participar a l'esplai Chanut, va destacar l'educació en el lleure com a espai privilegiat per transmetre els valors de l'Evangeli. Recollint les intervencions anteriors, Vidal va remarcar l'audàcia de la comunitat, la seva proximitat i familiaritat, i des d'aquest arrelament, va animar la Comunitat a projectar cap al futur aquesta audàcia, esperança i capacitat de treball compartit.

CARMELITES DESCALCES PARTICIPEN AMB
EL PROVINCIAL EN UNA TROBADA
FRATERNAL A SEGÒVIA

CARMELITES DESCALÇOS | 2 de juny, 2026

Carmelites Descalces de diferents monestirs de la Província han participat a Segòvia en una trobada de convivència, pregària i reflexió, per compartir la vida fraterna, intercanviar experiències i debatre diverses qüestions d'interès comú per a les comunitats.

La jornada va estar marcada per un ambient de proximitat, comunió i escolta, oferint a les participants l'oportunitat de dialogar sobre diferents aspectes relacionats amb la vida dels monestirs, la realitat actual de la vida contemplativa i els reptes actuals amb què es troben les comunitats carmelitanes.

El P. Francisco Sánchez Oreja, OCD, provincial de la Província Ibèrica de Santa Teresa de Jesús, va ser present a la trobada, va acompanyar les religioses durant la jornada i va presidir la celebració de l'Eucaristia.

La Santa Missa es va celebrar a la capella del sepulcre de Sant Joan de la Creu, un dels llocs més significatius per a l'espiritualitat carmelitana i centre de peregrinació durant aquest any Jubilar Santjoanista.

La participació del Provincial va permetre compartir un temps de diàleg i trobada amb les comunitats presents, i debatre qüestions d'interès comú per a la vida dels monestirs i per a la missió contemplativa que les Carmelites Descalces fan en el cor de l'Església.

A més dels moments de treball i reflexió, la pregària va ocupar un lloc central en la jornada, mostrant la riquesa de la vocació contemplativa carmelitana i el servei silenciós que les comunitats ofereixen a l'Església i al món des de la clausura.

Aquestes trobades són una valuosa oportunitat per compartir experiències, aprofundir en la comunió entre els monestirs i continuar enfortint la vocació contemplativa inspirada per santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu.

La diada va acabar en un clima de gratitud i esperança, reafirmant el compromís de les comunitats de continuar sent espais d'oració, acolliment i testimoniatge evangèlic al servei de l'Església i de tota la família carmelitana.

COMMEMORACIÓ DEL 175 ANIVERSARI DE LES MISSIONERES DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

MISSIONERES IMMACULADA CONCEPCIÓ | 1 de juny, 2026

Per a celebrar aquest moment tan important, on es compleixen 175 anys des de la fundació de la nostra congregació, hem posat en marxa un projecte per a mostrar a tots a través de diferents vídeos la vida-missió de cada comunitat al voltant del món. La idea és que cada mes es puguin anar pujant diferents peces audiovisuals elaborades per les mateixes germanes als països d'origen. És una manera de donar visibilitat al nostre avui, actualitzant rostres, propòsits i missions. Ciutat Meridiana

[VÉS A LA PÀGINA PER VEURE EL VÍDEO](#)

 FORMACIÓ

PROGRAMA DE FORMACIÓ PERMANENT 2025-26

FORMACIÓ URC

El Programa de Formació Permanent 2025-2026 de la Unió de Religiosos de Catalunya s'ofereix com una invitació a continuar caminant en fidelitat a la vocació religiosa en un món en constant transformació. Des de l'escolta de l'Esperit i atents als desafiaments actuals, aquest curs proposa espais de reflexió, aprofundiment i intercanvi fraternal que ajudin a renovar el compromís amb l'Evangeli, en comunitat i al servei del poble de Déu. Amb una mirada arrelada en el present i oberta al futur, volem seguir cultivant una formació integral que enforteixi la missió compartida.

TROBA EL FULLETÓ INFORMATIU A LA SECCIÓ DE FORMACIÓ
CONTÍNUA DE LA PÀGINA WEB DE L'URC

EXERCICIS ESPIRITUALS A MONTSERRAT 2026

FORMACIÓ URC

Dates: 13 de juliol al 19 de juliol de 2026, dl.-dg. (**Cal portar Bíblia)

EXERCICIS ESPIRITUALS A MONTSERRAT (EE1)

ACOMPANYA: **P. Anton Gordillo, OSB**

TEMA: **“Beneït sigui Déu: La pau i l’alegria interiors”**

INICI: 13 de juliol. Cal arribar abans de les 12’30h.

FINAL: 19 de juliol després de dinar

PREU: 360€ (tot inclòs)

PLACES: 27 (Per estricte ordre d’inscripció)

Data límit d’inscripció: **30 de juny de 2026**

Dates: 27 de juliol al 2 d'agost de 2026, dl.- dg. (**Cal portar Bíblia)

EXAHURIDES

EXERCICIS ESPIRITUALS A MONTSERRAT (EE2)

ACOMPANYA: **P. Josep-Enric Parellada, OSB**

TEMA: “**Exercicis espirituals: un temps per escoltar, per pregar i per descansar**”

INICI: 27 de juliol. Cal arribar abans de les 12'30h.

FINAL: 2 d'agost després de dinar.

PREU: 360 € (tot inclòs)

PLACES: 27 (Per estricte ordre d'inscripció)

Data límit d'inscripció: **30 de juny de 2026**

Forma d'inscripció:

1.Primer pas: sol·licitar plaça a l'URC

- per correu electrònic (olga.sanchez@confer.es)
- per telèfon (93 302 43 67)
- directament a la seu de la plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) en horari d'atenció al públic: dilluns a divendres, de 09,00h a 13,00h.

Incloure-hi les dades següents: nom i cognoms de la persona que s'inscriu als exercicis, institut/congregació, correu electrònic i telèfon de contacte.

Se seguirà estrictament l'ordre d'inscripció fins exhaurir les places.

2.Segon pas: confirmació de la plaça.

Es rebrà resposta a la sol·licitud. En cas que sigui afirmativa perquè hi ha places disponibles, podrà passar-se al tercer pas.

19 de juny, 2026	HOREB 662	
------------------	---------------------	---

3.Tercer pas: efectuar el pagament. Una vegada rebuda la confirmació de la plaça, cal efectuar el pagament. La plaça es considera coberta en el moment d'haver efectuat el pagament, prèvia sol·licitud de plaça i la seva confirmació.

Pagament: ingrés o transferència bancària al número de compte de "CaixaBank"

ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el nom i el cognom de la persona que s'hi inscriu als exercicis, i al costat les lletres EE1 (Montserrat, 13-19 juliol) o EE2 (Montserrat, 27 juliol-2 agost) . El preu és de 360€.

Organitza: Monestir de Santa Maria de Montserrat. Amb el suport de l'URC, que coordina les inscripcions.

Nota 1: Un cop inscrits, en cas de baixa justificada es retornaran 300€.

FORMACIÓ AMB MARTA GARCÍA

FORMACIÓ URC

El signe de la Vida Consagrada com a profecia en una Església sinodal

Acabem l'any de formació presencial amb una xerrada-diàleg amb la Gna. Marta García, hns, religiosa de la Consolació, sobre el tema EL SIGNE DE LA VIDA CONSAGRADA COM A PROFECIA EN UNA ESGLÉSIA SINODAL. Sens dubte, la VC està cridada a interpel·lar l'Església i la societat amb la seva veu i testimoni profètics. Tots els cristians estem cridats a ser profetes des del moment del nostre baptisme. Als religiosos/es se'ns demana de manera explícita de ser-ho.

➔ [VES AL VÍDEO](#)

RECULL DE PREMSA

Regió7

El coordinador de la visita del Papa a Montserrat: “La logística és complexa, però beneïda feina!”

REGIÓ 7 | 5 de Juny, 2026

El coordinador dels preparatius per la **visita del Papa a Montserrat**, el viceprior **Bernat Juliol**, ha explicat en una entrevista amb l'ACN que la logística de l'esdeveniment és “complexa”, però ha subratllat que és una feina que es fa “amb moltes ganes i molta il·lusió”. “Si en féssim cada setmana ho tindríem més per mà, però beneïda feina!”, ha reflexionat el també administrador del monestir. Juliol calcula que hi haurà **unes 8.000 persones** a les places del davant de l'edifici durant l'estada del pontífex, que passarà pel mig de la gent de camí cap a la basílica. També s'ha previst que hi hagi 1.500 infants d'escoles cristianes de Catalunya que podran veure Lleó XIV “en directe”. Juliol no ha dubtat a qualificar la visita de “fet històric”.

[Continua llegint aquí](#)

Foto: El prior Bernat Juliol en una atenció als mitjans / Nico Tomás

elPeriódico

Enric Puig, jesuïta i coordinador de la visita del Papa a Barcelona: “No esperava als 80 anys coordinar la visita de Lleó XIV”

EL PERIÓDICO | 6 de juny, 2026

Vostè és jesuïta.

Des de 1970, als 25 anys.

¿I sacerdot?

Em van ordenar el 1977. Em vaig dedicar molt temps a l'ensenyament. Primer, a l'Escola Professional del Clot, que ara és Jesuïtes del Clot. Jo n'era antic alumne. Després vaig estudiar Magisteri, després Pedagogia, i després em vaig fer jesuïta.

[Continua llegint aquí](#)

Regió7

La Fundació Santa Clara de Manresa obre el seu patronat més enllà del territori

REGIÓ 7 | 15 de juny, 2026

La [Fundació Convent de Santa Clara](#) de Manresa ha incrementat notablement la seva activitat. No tan sols pel que fa als projectes que porta a terme, sinó també en dimensió i complexitat. Una mostra d'això és la recent **Caravana de la Bondat** que ha dut 31 vehicles carregats d'ajuda humanitària, entre els quals 21 ambulàncies, a Ucraïna. Ha recorregut més de 3.000 quilòmetres travessant tota Europa amb la [benedicció del papa Lleó XIV](#). La Fundació ja ha organitzat 44 corredors humanitaris amb Ucraïna.

[Continua llegint aquí](#)

Foto: Gabriel Prat, a la dreta, amb sor Lucía i l'acalde, Marc Aloy / ARXIU/DANI CASAS

 VOLS MÉS INFORMACIÓ?

Informa't a les xarxes socials de la Unió de
Religiosos de Catalunya

[@ReligiososCat](#)

[@ReligiososCat](#)

[Unió de Religiosos de Catalunya](#)

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a

08010 Barcelona

+34 93 302 43 67

urc.info@gmail.com

www.urb.cat